

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 735

HET EILAND AAN DE KUST

20 CENT

En tegenover hem stond Janescu met opgeheven revolver.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België. H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Het eiland aan de kust

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN WONDERLIJKE VLOER.

Het eiland Sheppey, ofschoon het nog op geen zestig mijlen afstand van de Engelsche hoofdstad is gelegen, ten zuiden van de Theemsmond, heeft niet heel veel bewoners, en slechts een enkele groote stad, namelijk Sheerness, op de westkust van het eiland gelegen, aan den oever van den zeer breeden zeearm, die een vijftal mijlen het land binnendringt. Er zijn nog twee andere, veel kleinere steden, eigenlijk weinig meer dan dorpen van een behoorlijken omvang, namelijk Leysdown, op de oostkust en Queensboro, omstreeks twee mijlen ten zuiden van Sheerness gelegen.

Sheerness is, ofschoon geen eigenlijke oorlogshaven, krachtig versterkt, hetgeen ook geen wonder is voor een stad, die als het ware de Theemsmond beheerscht, er zijn eenige moderne forten, zeer zwaar bewapend, met verdragende kanonnen, en de garnizoenen daarvan oefenen geregeld op stilstaande, maar vooral drijvende doelen.

De haven is zeer ruim, en kan desnoods een groot aantal snelle torpedojagers en duikbooten bergen.

De kust rijst hier steil uit zee op, en de machtige rotsen bieden een ontzaglijk bolwerk tegen een eventueelen vijand, die uit zee mocht komen opzetten.

Over het geheele eiland verspreid, dat omstreeks zeven en twintig kilometer lang en veertien kilometer breed is, zijn, maar zeer

schaarsch, hoeven verspreid. Er is maar een enkel spoorlijntje hetwelk Sheerness met Leysdown verbindt. Per dag rijdt er vijf maal een trein in beide richtingen.

Naast die spoorlijn loopt een vrij behoorlijke autoweg, dan is er nog een van Sheerness naar Queensboro, en dat is wel ongeveer alles. Voor de rest zijn het slechts vrij smalle landwegen.

Maar de natuur is er fraai, het eiland is heuvelachtig, dicht begroeid, en het is dan ook niet te verwonderen, dat een aantal rijke Londenaren op dat eiland een zomerverlijf hebben doen optrekken.

Er staan ook nog enkele oude kasteelen, waaronder een paar ware reuzen, vestingen gelijk, voor een gedeelte in de rots uitgehouwen, waarvan men zegt dat zij nog dateeren uit den tijd der Noormannen.

Over het algemeen echter is het een stil, rustig plekje. De bewoners houden zich, voorzover zij niet in de steden komen, bezig, hetzij met veeteelt, hetzij met vischvangst. De arbeiders in Sheerness echter leven hoofdzakelijk van de ijzer- en staalindustrie, die in die stad een geweldige vlucht heeft genomen.

Het was niet ver van het plaatsje Queensboro, dat, vroeg op den morgen van een Septemberdag, die zich buitengewoon warm aankondigde, twee heeren, gestoken in rijlaarzen van rubber, tot ver over de knieën stonden in een klein riviertje, nergens breeder dan een

meter of twaalf, veertien, ieder met een langen hengel in de hand, en geduldig turend naar hunne dobbers.

Het waren John Raffles, en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Raffles had juist den dag tevoren een avontuur beëindigd dat niet zonder spanning en gevaren was geweest en om weer een weinig tot rust te komen, vooral ook om Brand zijn zin te geven had hij zich met zijn motorboot, de „Zeemeeuw” reeds den dag tevoren naar dit eiland begeven, waar hij een klein zomerhuisje bezat, om daar een paar dagen in zalig nietsdoen door te brengen, genietend van wat waarschijnlijk de laatste mooie dagen van een zeldzaam schoonen zomer zouden zijn.

Hengelen behoorde niet tot zijn meest geliefkoosde uitspanningen, omdat die sport weinig strookte met zijn opvattingen van fair play. Zoo'n stomme visch hapte in zijn gulzigheid in een haak, en eenmaal aan den haak, was hij voorgoed verloren. Een haas kon je nog ontloopen, een patrijs kon slechts even geraakt worden, een hert had een kans om te ontsnappen — maar de visch was verloren, zoodra hij het verleidelijk aas voor zijn nues kreeg. Bovendien kon men zichzelf niet verplaatsen, men was als het ware vastgenageld aan dezelfde plek, en zag een vermoeiend wachten van uren soms niet eens beloond, als men toevallig een verkeerde plek had uitgekozen.

Tot dusver had Brand nog slechts een mooien brasem weten te verschalken, en Raffles had zich moeten tevreden stellen met een onnoozel blikje, dat hij echter onmiddellijk in het water wierp, oordeelende dat de prille jeugd van het dier hem recht gaf op een weinig toegeefelijkheid.

Dit gebeurde juist om half acht in den morgen, en Brand die het zag, riep ironisch uit:

— Dit is een methode van hengelen, Edward, waarvan ik de geheimen nog niet doorgrond heb! Op die wijze zullen wij zeker niet met een rijken buit thuiskomen!

— Daar zie ik ook de noodzakelijkheid niet van in! antwoordde Raffles kalm. Ik vind dat wij aan dien brasem van jou meer dan voldoende hebben voor onzen lunch! Ik sta hier in de eerste plaats om te genieten van de heerlijke natuur en van dit mooie, stille plekje, waar wij alleen zijn met het water, de vogels en de lucht. Wat de visschen betreft — als zij zoo jong zijn als de domoor, die zich zoeven liet vangen, dan verdienen zij consideratie! Het is mij overigens niet recht duidelijk, waaraan de mensch eigenlijk het recht meent te ontleenen, alle andere levende schepselen te

overheerschen, en tot zijn vermaak te verdelgen!

— Aan den bijbel! antwoordde Brand droogjes. Daarin staat het zeer duidelijk te lezen.

Veroorloof me, dat ik me daaraan houd, Edward!

— Ik betwijfel of de Schepper het in dien zin bedoeld heeft, Brand — maar in ieder geval wordt er misbruik gepleegd, dat houd ik vol. Wat voert Henderson daar eigenlijk uit?

Raffles knikte in de richting van een waren reus, een soort van Hercules, die een tachtigtal meters verder stroomopwaarts bezig was met een arbeid, waarvan de aard niet onmiddellijk viel na te gaan.

— Hij steekt wurmen! Hij vergriipt zich aan andere schepselen! zeide Brand ironisch.

— Dan doet hij verkeerd! zeide Raffles doodkalm. Ik ben overtuigd dat ook een worm pijn kan lijden, ik ga verder, en beweer dat hij zelfs gevoel van eigenwaarde heeft! Denk je dat het aangenaam is, ten aanschouwe van je rasgenooten, door een langen lummel van een mensch uit je plezierige duisternis te worden weggehaald, om bij anderen in een leeg melkblik te worden gekwakt, en misschien een kwartier later door een visch te worden opgehapt?

— Ik heb mij nog nooit in dat belangwekkend vraagstuk verdiept, antwoordde Brand met een somberen klank in zijn stem, maar ik visch met een worm beter dan met een kunstvlieg, en ben van oordeel, dat er nog altijd wurmen genoeg op de wereld zullen overblijven. Op mijn beurt zeg ik: laten wij vooral niets overdrijven!

Een kort oogenblik werd er niets gezegd, toen keek Brand naar de lucht, en hij vervolgde, met een zorgelijke uitdrukking op zijn jong gebruint gelaat:

— Daar is leelijk weer aan den knikker!

— Heel leelijk, Brand! Over een kwartier zal er een plasregen losbarsten, zooals wij die in het hartje van Afrika wel eens hebben beleefd! bevestigde Raffles doodbedaard.

— Maar dat vooruitzicht aanvaard ik niet met zooveel stoïcisme als jij, Edward! riep Brand verschrikt. Je ziet dat ik maar dun gekleed ben, en natuurlijk heb ik met dat weder mijn oliejas niet meegenomen!

— Ik ook niet, hernam Raffles. Maar als het al te erg wordt, kunnen we schuilen!

— Als je mij maar eens vertelt waar!

— In die groote schuur daar!

En Raffles wees op een houten gebouwtje, dat zich op een afstand van een honderdtal meters boven op een lagen heuvel verhief, niet

ver van een aardig landhuis, dat op dit oog-
blik echter nog onbewoond scheen te zijn.

De blinden althans waren neergelaten, de
schoorsteen rookte niet, de gordijnen waren
dicht, en geen levende ziel vertoonde zich.

Van de plek waar de beide mannen stonden
konden zij van dat huis echter niets anders
zien dan de twee schoorsteenen op het met
leien bedekte dak en een windvaan.

— Is dat niet het landhuis van Boris Janescu?
vroeg Brand, die de dreigende donderwolk al
vergeten was.

— Ja, dat moet hij verleden jaar hebben
gekocht. Het stond toen al ruim twee jaren
leeg. Niemand scheen er graag aan te willen.
Men zegt dat de landerijen, die erbij hooren,
de slechtste van het eiland zijn. Maar Janescu
schijnt het te hebben aangedurfd. Ik heb overi-
gens nooit geweten dat onze Roemeen de eigen-
schappen in zich had van een vee fokker of
landbouwer — en nog minder, dat hij ooit
genoeg geld bij elkaar zou hebben om dat
landgoed te koopen!

— Misschien heeft hij het maar gepacht!

— Neen Brand, het is gekocht. Ik weet dit
toevallig met zooveel zekerheid, omdat ik den
makelaar ken, die de zaak haar beslag deed
krijgen. Hij moest er twaalfduizend pond voor
neertellen!

— Maar dat is bespottelijk veel! riep Brand
uit. Dan is het geen wonder, dat de eigenaar
het met zooveel moeite kwijtraakte!

— Niettemin heeft Janescu geen penny
afgedongen! Hij betaalde dadelijk zonder te
pingelen! Ik zelf hoorde daar vrij verbaasd van
op. Hij schijnt heel veel van de eenzaamheid
te houden. Toch moet hij hier vrij veel vrienden
ontvangen naar ik hoor.

De beide vrienden spraken hierover een
jongen Roemeen, die een paar jaren tevoren
naar Londen was gekomen, als de zoon van een
in Boekarest in ongenade gevallen Staatsman,
zonder veel contacten maar met goede aanbe-
velingsbrieven, die het mogelijk maakten, dat
hij tamelijk spoedig werd aangenomen als lid
van de Windsor Club, waarvan Raffles onder
den naam van Lord William Aberdeen Vice-
President was.

Janescu deed vrij veel aan sport, speelde,
maar nooit te hoog, had, naar men zeide, een
intieme vriendin onder het balletpersoneel
van de Groote Opera, wedde wel eens op wed-
rennen, maar ook nimmer overdadig, zag er
goed uit, sprak het Engelsch voortreffelijk, zon-
der merkbaar accent, en was, daar hij de dertig
nog niet bereikt had een gaarne geziene gast
in die huizen, waar zich nog ongehuwde doch-
ters bevonden.

Brand wilde juist weer een opmerking maken,
toen Henderson kwam aanzetten met zijn blik,
tot den rand gevuld met wurmen en het onder
het bereik van Brand's hand op den oever
neer zette met een grijns van voldoening op
zijn goedig, breed gelaat.

En op dat zelfde oogblek trok de wolk
voorbij de zon. Het was alsof er een reusach-
tig gordijn werd neergelaten over de aarde.
Alles veranderde dadelijk van aanzien. Het
water kreeg een dreigende, blauwzwarte tint,
de vogels zwegen verschrikt, de takken van de
boomen begonnen te zwiepen onder een plot-
seling opgestoken wind, en bijna op hetzelfde
oogenblik begonnen dikke regendruppels te
vallen.

— Ik voel daar weinig voor! zeide Raffles
kalmpjes, en niet zonder moeite, want de gum-
mi laarzen waren zwaar, waadde hij naar den
oever toe, stampte eens, rolde kalmpjes zijn
snoer op, en zeide, zich naar Brand wendend,
die nog even tegenstand scheen te willen bie-
den aan de elementen:

— Ik zou je sterk aanraden, mij naar die
schuur te volgen, en daar te schuilen tot de
bui over is, want ik geloof je te kunnen voor-
spellen, dat het meenens wordt!

Brand wierp een blik naar de koperkleurige
wolk, die hoe langer hoe grooter scheen te
worden, en toen haastte hij zich dien raad op
te volgen. Vlug namen de drie mannen hun
hengelgerei bijeen, Henderson greep den on-
gelukkigen brasem in zijn mand, op een bedje
van vochtig gras, en hoe goed Raffles gezien
had, bleek nauwelijks tien minuten later, want
juist op het oogenblik dat zij de schuur bereik-
ten, barstte de bui in alle hevigheid los.

Brand wilde de deur al openduwen, toen hij
tot zijn woede en teleurstelling bemerkte,
dat de deur verzekerd was met een stevig hang-
slot.

— Dicht! schreeuwde hij. En wij moeten toch
naar binnen, anders zijn wij over vijf minuten
tot op de huid doornat.

Zonder te spreken haalde Raffles een ijzer-
draadje te voorschijn, boog het om, en had met
werkelijk geniale handigheid binnen drie of
vier tellen het hangslot geopend.

Hij duwde de deur open en de drie mannen
traden binnen.

— Wel wat overbodig, een volkomen leege
schuur met zulke geweldmiddelen tegen onge-
wenschte bezoekers te verdedigen, bromde
Brand, onderwijl hij de regendruppels van zich
afschudde wat heen en weer begon te loo-
pen en om zich wat te verwarmen, want plot-
seling was het koud geworden, door den eens-
klaps opgestoken, heftigen wind.

Henderson had de deur weer gesloten, en juist toen begon het onweder heftig te rommelen, en de eerste donderslag ratelde.

— Ik hoop dat we hier veilig zijn, mylord! bromde de reus.

— Hoezoo Henderson? vroeg Raffles terwijl hij zijn trouwen chauffeur vragend aan zag.

— Wel, de bliksem kon hier wel eens inslaan! gaf Henderson ten antwoord.

— Er staan hooge boomen in het rond, James — en voorts kunnen wij, nu er geen bliksemafleider op de schuur staat, het hemelvuur met onze zwakke menschenhanden toch niet tegenhouden.

Raffles had de woorden nauwelijks gezegd, of opnieuw ratelde een vervaarlijke donderslag, blijkbaar vlak boven het houten gebouw, waar het nu bijna pikdonker was, op hetzelfde oogenblik werden de drie mannen door een fellen bliksemstraal verblind en onmiddellijk daarop als kegels door elkander geworpen en als door een ontzaglijke reuzenvuist tegen den grond gesmeten.

Het was duidelijk — de bliksem was in de schuur geslagen!

Een oogenblik bleven de drie mannen als versuft liggen, toen kwamen zij overeind, nog verdoofd door den hevigen slag, betastten hunne ledematen, en kwamen tot de gelukkige ontdekking dat zij in het minst niet gedeerd waren.

Zij bleven even in spanning wachten, meenende dat ieder oogenblik de vlammen uit de schuur zouden slaan, maar gelukkig regende het sinds tien minuten zoo allerhevigst, dat de planken doorweekt waren en geen vlam konden vatten.

Een zeer kleine opening in het dak duidde de plek aan, waar de bliksem was binnengedrongen.

In het eerst viel het niet op te maken, waar de straal de schuur weder verlaten had, totdat de scherpe blik van Raffles in den tegenovergestelden hoek een kleinen heuvel ontwaarde die er zeker zooeven niet geweest was.

Daar, in dien hoek was de bliksem weder uitgetreden, en waarschijnlijk in den grond geslagen, want de vastgestampte aarde, waaruit de vloer van de schuur bestond, was hier omhoog gewerkt, alsof wel een dozijn arbeiders een uur lang vlijtig aan het werk was geweest om een kuil te graven!

Tot op een diepte van meer dan een halven meter was de grond hier opgewoeld, en met reuzenkracht was de aarde terzijde geworpen.

Raffles deelde dit aan zijn metgezellen mede, en toen zwegden allen.

Het onweer had zijn hoogtepunt blijkbaar reeds bereikt. De donderslagen volgden elkander met steeds grooter tusschenpoozen op. Het werd ieder oogenblik helderder, men kon reeds, door de vier zeer hoog aangebrachte, kleine ramen, kleine stukjes blauw van den hemel zien, en spoedig minderde ook het ranselend geweld van de regen op het schuine dak van de schuur.

En eensklaps, even plotseling als zij verdwenen was, kwam de levenbrengende gouden zon weer te voorschijn, en haar stralen drongen door twee van de vensters tot het binnenste van de schuur door.

Het regende echter altijd nog een weinig en de drie mannen keken dus eerst om hen heen. Nu, te zien viel er niet veel. Het was een zeer gewone schuur, tamelijk groot, ongeveer twintig meter lang en twaalf meter breed. Zij was blijkbaar pas onlangs gebouwd, en misschien zelfs nog nooit gebruikt. Er viel geen enkel werktuig te zien, geen sprietje stroo of hooi bedekte den bodem.

En reeds wilde Brand zich naar de deur begeven, om heen te gaan, toen een uitroep van verbazing, door Raffles geslaakt, hem weerhield.

— Wat is er? vroeg de jongeman, met zijn hand reeds op de klink.

— Wel, ik doe daar een eigenaardige ontdekking! antwoordde Raffles.

Hij was naar den hoek toegegaan, waar de bliksem de aarde had opgewoeld, louter om zich eens te overtuigen van de kracht van het hemelvuur, en Brand, die nieuwsgierig naar hem toeging, zag hem nu staan op den bodem van een soort van kuil, of beter gezegd een loopgraaf, wel drie meter lang, ongeveer een meter breed, en bijna even diep.

Die loopgraaf hield echter nog op voor de wand van de schuur bereikt was, en van buiten zou men dus zeker onmogelijk iets kunnen zien van de aangerichte verwoesting.

— Wat heb je dan ontdekt? vroeg Brand, die niets bijzonders kon zien.

— Wel, zie je dan niet waarop ik sta?

— Jawel, op den bodem van een soort van kuil, door den bliksem zooeven gegraven!

— Maar nog iets anders ook, Brand! Ik sta op beton!

Met een uitroep van verbazing sprong Brand naast Raffles in den kuil. Hij bukte zich en raakte den bodem aan.

Er viel niet aan te twifelen — Raffles had goed gezien — alle aarde was over een kleine plek volkomen weggeduwd als het ware, en wat daar nu bloot was gekomen, dat was zonder een spoor van twijfel een betonnen vloer!

HOOFDSTUK II.

NADER ONDERZOEK.

De beide vrienden keken elkander een oogenblik met de grootste verwondering aan, en toen barstte Brand uit :

— Dat is al zeer dwaas ! Beton onder een schuur !

— Je zou ook kunnen zeggen — een schuur op beton ! zeide Raffles, langzaam en nadenkend. Ik weet zeker dat dit ding er hoogstens anderhalf jaar staat. Misschien nog wel korter.

— En ik weet zeker, mylord, dat U gelijk heeft ! liet de zware stem van Henderson zich hooren, die op zijn beurt naderbij was gekomen. Ik herinner me nog heel goed dat Mylord hier met mijnheer Brand gepicniet heeft met een paar gasten, en toen ik zoowat rondzwierf in de buurt, toen heb ik er nog naar gekeken, hoe de eerste balken gelegd werden voor de schuur ! Dat moet in Mei van het vorige jaar zijn geweest ! En toen was er hier natuurlijk geen sprake van beton !

— Vreemd ! mompelde Brand. Ik heb wel eens gehoord van dorschvloeren, die tegenwoordig van beton worden gemaakt.

— Maar die men dan niet bedekt met een halven meter aarde, Charles ! zeide Raffles kortaf.

Hij had met zijn voet op den grond gestampt en vervolgde nu :

— Die laag moet zeer dik zijn ! Laat ons eens zien — het kan toch onmogelijk een eeuwenoud fundament zijn, van een klooster of iets dergelijks ?

— Dan moesten wij dunkt mij de roode kleur van de steen herkennen ! riep Brand.

— Ik moet zekerheid hebben ! hernam Raffles Geef mij de kleine schop eens, Henderson, waarmee je die rampzalige wurmen aan de zorg en toewijding van hun familieleden hebt ontroofd !

Henderson reikte hem de spade met de korte steel, zooals padvindders ze wel meevoeren, dadelijk toe, en met behulp van dit gereedschap begon Raffles den bodem van de „loopgraaf“ wat meer vrij te maken. Hij kwam zoo wel een meter verder, maar waar hij ook met de schop op den grond sloeg — het gaf overal een doffen klank — het was overal beton !

Hij richtte zich weer op, leunde een oogenblik zwijgend tegen den kuilwand, en richtte toen zijn grijze oogen op Brand, terwijl zich een rimpel tusschen zijn wenkbrauwen ver-
toonde.

— Dat is een ernstige zaak, mijn waarde !

begon hij toen zacht, alsof hij vreesde, dat iemand hem zou kunnen hooren. Dat beteekent weinig goeds !

— Maar wat kan het te beteekenen hebben ? riep Brand in de grootste verbazing. — Wie is toch wel zoo dwaas een halven meter onder den stevigen bodem van zijn schuur nog een extra, dikke laag beton aan te brengen ?

Raffles haalde een weinig ongeduldig de schoulers op en gaf ten antwoord.

— Natuurlijk heeft het met landbouw of iets dergelijks volstrekt niets te maken, Brand ! Dat een zoo dikke laag beton noodig zou zijn om zulk een lichte, houten schuur te dragen, is te buitensporig, om er ook maar een seconde bij stil te staan ! Er zou niet eens geheid behoeven te worden ! Daarenhoven — waarom dan het beton maar niet dadelijk als vloer gebedigd, en het bedekt met een halven meter vastgestampte klei !

— Maar wat kan het dan beteekenen ?

— Het kan maar één ding beteekenen Brand ! Die laag aarde was natuurlijk bestemd om het beton verborgen te houden. En dat zou ook wel verborgen zijn gebleven indien de bliksem niet bij toeval zich zulk een zonderlingen weg had gekozen, en, in zijn poging om zich een doortocht te banen, de aarde hier niet had opgewoeld ! Komaan, moet ik je nu nog verder op weg helpen ? Men brengt beton slechts aan, om zeer zware vrachten te kunnen torsen — deze plek ligt op ongeveer zestig mijlen van Londen. —

Brand werd bleek. Hij slaakte een kreet, half van ongelof, half van ontzetting.

Hij dacht terug aan zijn korten dienstdienst — totdat hij gewond werd in den grooten oorlog. Aan zijn geestesoog trokken bliksemsnel enkele tafereelen voorbij. Hij zag weer, in den sector van Luneville, die Fransche schuur, tot splinters geschoten door het Engelsche geschut — en te midden van die spaanders, die half verkoolede spanten, het door de ontploffing van een geweldige granaat van zijn monsterachtig groot affuit geworpen Duitsche kanon, geweldig groot, grooter dan hij er nog ooit een had gezien — hij zag weer het beton van den vloer, gearsten en gedeukt door de ontzettende beschieting — hij hoorde de verklaring — hoe reeds ettelijke jaren voor den oorlog, in vollen vredestand, die schuur in het bezit was geweest van een eigenaar uit den Elzas, die daar in het geheim, en wie weet met hoeveel inspan-

ning en moeite, een vloer van beton had laten maken, waarop later, als eenmaal de oorlogsfakkel was ontstoken de Duitsche reuzenkanonnen zouden kunnen worden opgesteld, zonder vrees voor verzakking en nauwkeurig op de juiste plaats —

Hij keek Raffles aan met een zoo duidelijke uitdrukking van schrik in zijn oogen, dat deze onmiddellijk begreep, dat de jongeman zijn gedachten geraden had.

Brand moest iets wegslikken, voor hij met moeite kon uitbrengen:

— Maar zooiets — zooiets is toch onmogelijk, zo kort nadien verschrikkelijken oorlog, Edward!

.....
— Het is helaas niet onmogelijk, Brand! antwoordde Raffles met diepe ernst. De mensch is blijkbaar nog niet genezen van zijn waan. Minder dan ooit, naar het soms wil schijnen!

— Maar — een Roemeen! Het is toch te krankzinnig, om aan te nemen dat Roemenië

— Natuurlijk dat land niet alleen, Brand! Of — hij kan het gedaan hebben in opdracht van een andere natie, Rusland, Duitschland, Italië — weet ik het?

— Maar het is krankzinnigheid! schreeuwde Brand, wit van woede. Hoe hier een kanon opgesteld te krijgen? Wie zou het durven wagen tot hier door te dringen, terwijl wij ons land kunnen verdedigen met een gordel van slagschepen?

Tijdens den oorlog, Brand, zijn Duitsche oorlogschepen tot op kanonschot afstand van onze kust gekomen! viel Raffles hem bedaard in de rede. Moet ik je soms herinneren aan de beschieting Scarborough? Op andere plaatsen van onze oostkust? Het is waar — het duurde nimmer lang, maar het is dan toch geschied! Overigens de geheimzinnige macht die hier aan het werk is geweest zal er niet aan denken, dat monsterkanon hier op te stellen in tijd van oorlog! Neen, dat zal reeds geschieden in vollen vrede! Een voor een wellicht, zullen de enderdeelen des nachts worden aangevoerd — en wie weet waar, wellicht ergens onder den grond, in de zeer groote kelders onder het huis worden ineengevoegd. Daar zal het dan blijven, tot het gebruikt kan worden — ik behoef je niet te zeggen met welk een uitslag! Granaten van meer dan een meter lengte zullen op Londen kunnen worden afgevuurd — en niet alleen van deze plek, maar wie weet in een ganschen kring om Londen heen op gelijke afstanden!

— Ik kan het nog niet gelooven Edward het lijkt mij onmogelijk toe!

— Het bleek in Frankrijk ook niet onmoge-

lijk te zijn, mijn waarde! Men vond daar tijdens den terugtocht van de Duitschers en nog lang daarna betonnen vloeren in brouwerijen, fabrieken, zelfs groote landhuizen, die destijds aan Duitschers hadden toebehoord, en waarvan men het doel eigenlijk nooit zoo heel goed begrepen had. Hier in deze schuur, zou dat doel zelfs raadselachtig mogen heeten — en daarom hebben de makers hem zoo goed verborgen onder een laag vastgestampte klei van een halven meter!

Hij stampte nogmaals op den vloer. Zijn jong gezicht had een zeer ernstige uitdrukking aangenomen, want als Raffles gelijk had — dan zou dat beteekenen, dat er opnieuw iets dreigde, dat er oorlogsgevaar bestond, dat, ondanks alle verzoeningspogingen, verzekeringen van vriendschap, geheime bondgenootschappen, ja zelfs ondanks den Volkerenbond, binnen niet al te langen tijd opnieuw volk tegen volk zou opstaan, opgehitst door holle leuzen van lieden, die bij een oorlog voordeel hadden, van petroleummagnaten, mijneigenaren, benzinevorsten, grootindustrieelen en alles wat zich volzuigt en vetmest met het vergoten bloed.

Kon het misschien toeval zijn — was deze schuur louter door een samenloop van omstandigheden op deze plek gebouwd, was die vloer misschien oorspronkelijk wel degelijk als fundament voor een machinefabriek of iets dergelijks bestemd geweest?

Hij keek naar Raffles, en zag dat in diens geest hetzelfde omging. Maar tevens zag hij op dat strakke, bleke gelaat, dat Raffles voornemens was, tot iederen prijs zich zekerheid te verschaffen.

Verschrikkelijk zouden de gevolgen kunnen zijn, indien het dezen of genen vijand gelukte, op deze plek, misschien nog elders, monstermortieren op te stellen, die onophoudelijk zware granaten zouden kunnen uitbraken, over de wereldstad, terwijl het zeer lang zou duren, alvorens men de juiste plek had kunnen ontdekken, van waar die moordende projectielen afkomstig waren. En had men het ontdekt, kon men dit kanon tot zwijgen brengen, dan zou het reeds onnoemelijke, onherstelbare schade hebben kunnen aanrichten. Wie kon zeggen of de granaat geen doodelijke gassen zou bevatten — of de kiemen van een afschuwelijke ziekte? De tegenwoordige diplomatie immers acht geen middel te onmenschelijk, te afzigtelijk om haar doeleinden te bereiken. Verspreiding van mosterdgassen, vergiftiging van bronnen, het loslaten van doodelijke baccillen — het staat alles op de lijst, en niemand behoefde er aan te twijfelen of het zou bij een volgenden oorlog

worden toegepast ook. En dan niet alleen op de strijdmacht, maar ook op de weerlooze burgerbevolking, daarachter.

En bij de gedachte, dat vier, vijf van die reusachtige granaten, van dit eene kanon, en goed gericht, honderdduizenden zouden kunnen vermoorden, liep het Brand ijskoud over den rug. Hij trad op Raffles toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide kortaf:

— Dit moet onmiddellijk bekend worden gemaakt, Edward!

— Wat meen je — aan de politie?

— Natuurlijk — aan wie anders?

— Laten wij niet te haastig te werk gaan, Brand! zeide Raffles langzaam. Hier is een zeer slimme tegenstander aan het werk. En een, die alleen maar te vatten is door list!

— Dat kan ik niet inzien! riep Brand op heftigen toon. De politie neemt hem eenvoudig in zijn kraag, sleurt hem hierheen, laat hem dien betonnen vloer zien, en —

— En Janescu antwoordt doodleuk, dat hij toch zeker onder zijn vloer wel kan aanleggen wat hij verkiest, al wilde hij er een plaat van louter goud onder schuiven! viel Raffles hem kalmpjes in de rede. Wil je eens zeggen wat voor strafbaars hij heeft gedaan?

— Maar zijn plannen! Zijn plannen! riep Brand wanhopig.

— Kun jij die bewijzen? Heeft hij jou toe- vertrouwd, dat hij in dienst staat van een mogendheid, die van plan is om hier in het geheim een reuzenmortier op te stellen. Heeft hij je de plannen voor de opstelling getoond? Laat de politie hem eens zooiets voor de voeten werpen, en hij zal haar eenvoudig uitlachen! Neen, Brand, dat is de goede weg niet! Wanneer wij dan de politie in den arm zouden nemen dan zou die wel zoo verstandig zijn, geen argwaan te wekken, vooral geen opzien te baren, die misschien de noodlottigste gevolgen zou kunnen hebben, maar in het geheim de gangen van dien Roemeen na te gaan, en aan de geheime agenten van Engeland in het buitenland last te geven, dubbel nauwkeurig acht te geven, meer dan ooit ooren en oogen wijd open te zetten, want het is dwaasheid het te verbloemen, Brand — wij — Britten hebben evengoed onze agenten, tot in de uiterste hoekjes der aarde, als onze vroegere tegenstanders en onze bondgenooten van destijds!

— Die zulke dingen doen? barstte Brand op een toon van ongelooft uit.

— Mijn waarde — je verbaast me! zeide Raffles koel. Waaraan ontleen je eigenlijk het recht te gelooven dat wij Engelschen heiligen of engelen zijn! Werp die schijnheiligheid van je! Wij zijn volstrekt niet anders dan die an-

deren, en onze methodes zijn dikwijls wreed en zelfs onmenscheijk! Moet ik je soms herinneren aan de concentratiekampen tijdens den ongelijken strijd tegen de ongelukkige Boeren? Herinner je je den aanblik dan niet meer van het voor ons zoo beschamende monument bij Pieter Maritzburg, op welks voet voor eeuwig gebeiteld staat, dat het gewijd is aan de nagedachtenis van 20.000 vrouwen en kinderen, grijsaards en zuigelingen, die daar door ons toedoen, omdat wij het zoo wilden, jammerlijk in die kampen zijn omgekomen? Alleen om: op die wijze de Boeren te dwingen zich over te geven?

Brand zweeg. Een brandende gloed was hem naar het gelaat gestegen. Hij hield het hoofd naar den grond gebogen. Zijn stem had een heeschen klank, toen hij zacht zei:

— Spreek daar thans niet over. — Ik kan het niet verdragen. Ik was toen nog te jong om alles goed te beseffen, maar dat bezweer ik — als ik toen den leeftijd des onderscheids had bereikt, dat ik mij uit alle macht tegen die methodes zou hebben verzet!

— Dat wist ik wel Brand! zeide Raffles met een glimlach. En laat ik je maar zeggen dat duizenden het in ons land hebben gedaan! Maar laten wij niet afdwalen, want wij hebben nog veel te doen, vandaag! Wij hadden het over onzen vriend Janescu. Wij bespraken verschillende methodes om hem te bestraffen en dit ongedaan te maken. Wel, wat het laatste betreft — niets is gemakkelijker, en de genie kan dezen vloer tot kleine kruimels en splinters opblazen! Maar voor Janescu heb ik toch werkelijk iets anders verzonnen! Bedenk eens, Brand, welk een prachtig groot terrein zich hier voor ons uitstrekt — een terrein, waar de oogst rijp is, om binnen gehaald te worden!

— Het zal aan mij liggen, maar ik begrijp het niet goed! zeide Brand droogjes.

— Dat verbaast me! Het spreekt vanzelf, dat Janescu dit niet voor zichzelf heeft gedaan, maar in opdracht van een of andere buitenslandsche mogendheid en naar alle waarschijnlijkheid van onzen jongsten vijand, Engeland is nooit heel kieskeurig geweest in de keuze van zijn tegenstanders. Het streed met dengeen die zijn macht scheen te belagen, evengoed tegen het kleine Holland, als tegen het machtige Frankrijk van Napoleon. En liefst streed het met bondgenooten! Wij dwalen alweer af, naar ik zie. Ik wilde maar zeggen dat die Janescu heel zeker beschikt over reusachtige sommen. Want niet alleen moet hij voor zijn werk goed betaald worden, maar hij moet op zijn beurt de helpers betalen die dezen vloer hebben gemaakt, en die waarschijnlijk wel geen

Engelschen zullen zijn. Ook mochten het er niet te veel zijn, om de kans op verraad zooveel mogelijk te verkleinen, en dus hebben zij een des te grooter loon geëischt. Dan de aankoop van het landhuis, met de omringende weilanden en bosschen, de hooge kosten die aan de spionnen betaald moeten worden — kortom, Janescu is op dit oogenblik een man, die letterlijk in weelde baadt! Welnu, als wij eens bij hem in dat bad sprongen?

Brand keek Raffles een oogenblik verbluft aan en zeide toen, een beetje onzeker nog:

— Maar wij moeten toch ook zorgen dat dit bekend wordt?

— Natuurlijk Brand! Echter niet door een artikeltje in de bladen, want zulks zaken worden liefst volkomen geheim gehouden. Bedenk toch eens, wat er zou kunnen geschieden, als morgen de Times of een ander ernstig blad een uitgebreid relaas bevatte van deze vondst? Wel man — de kans zou groot zijn dat wij binnen een maand alweder tot de tanden gewapend als wilde beesten tegenover elkaar stonden! Neen neen, dat alles moet in stilte gebeuren! Het is voor ons al nuttig genoeg, dat wij het weten, en dus gewaarschuwd zijn! En dien Janescu zullen wij zelve wel voor onze rekening nemen! Dus nu voor alles haastig deze kuil weer gevuld, vrienden!

— Waarom? vroeg Brand verwonderd.

— Natuurlijk om hem geen achterdocht in te boezemen! Hij zal wel begrijpen dat dit groote gat door den bliksem is gemaakt, maar niemand waarborgt hem, dat hier tijdens den regen geen zomergast of toerist schuiling heeft gezocht.

— Dan zou hij het slot verbogen moeten vinden!

— Het doet er niet toe — met een man als Janescu mogen wij zelfs niet de geringste kans loopen. Aan het werk dus. Jij neemt de schop, ik heb buiten tegen de loods een spade zien staan, en onze goede Henderson zal zich moeten behelpen met de twee natuurlijke werktuigen, die hij aan het einde van zijn armen bezit, en die het werk nog wel beter zullen doen dan onze gereedschappen! Vlug wat!

Een oogenblikje later ploften de aardkluiten alweder in de smalle, lange aardgleuf, die zich weer begon te vullen.

De drie mannen moesten bijna een half uur onvermoeid doorwerken, alvorens het gat weer geheel was gevuld, en daarop werd het zorgvuldig aangestampt en glad gemaakt, zoodat er niets meer te zien viel van de door den bliksem aangerichte verwoesting.

Van tijd tot tijd echter was Brand de deur

op een kier gaan openen, om zich te overtuigen dat er niemand in de buurt was.

Alles bleef echter volkomen stil en verlaten, en het drietal kon ongezien de schuur uitgaan, waarin zij zulk een zonderlinge ontdekking hadden gedaan. Aan hengelen dacht nu echter niemand meer, en zij namen dan ook alles weer bijeen, hun kleine vischkaren, hun tassen van waterproof, hun lange hengels, hun rubberlaarzen en togen op weg naar de plek, waar de kleine motorboot gemeerd lag, in het haventje van Queensboro.

Zij hadden de kade van het haventje van dit mooie plaatsje juist bereikt, toen er van de kant van Sheerness een sierlijk motorjacht kwam aanvaren, dat blijkbaar naar een ligplaats zocht. Een oogenblik daarna lag het reeds gemeerd, met behulp van haastig toegesnelde bedienden van den havenmeester en een klein gezelschapje begaf zich langs de loopplank aan wal. Drie heeren en twee dames.

Raffles had zich een weinig terzijde gehouden, en onmiddellijk herkende hij Janescu met zijn smal, olijfkleurig gelaat, zijn fijn, zwart snorretje, en zijn glad naar achteren gestreken, glanzend haar. Hij scheen zeer opgewekt te zijn en babbelde vroolijk met een zeer mooie vrouw, die naast hem liep, waarschijnlijk een vreemdelinge, te oordeelen naar haar gitzwarte, groote, glanzende oogen, de wijze waarop zij het lichaam heen en weer wendde, en haar eenigszins exotische kleedij. Zij was namelijk blootshoofds, en droeg losjes om de schouders geslagen, een zeer fraaie, kanten shawl.

Raffles dacht aanstonds dat zij een Spaansche was, en de naaste toekomst zou hem ook in het gelijk stellen.

Het vroolijke troepje liep haastig en luid lachend voorbij het kleine gebouwtje, waar Raffles zich schijnbaar bezighield met zijn hengelaarsuitrusting, en hij hoorde de Roemeen duidelijk tegen zijn metgezellin zeggen:

— Ik ben blij, je te hebben overgehaald, eens een bezoek te brengen aan mijn middeleeuwsch kasteel, Inez. Het zal je bevallen, al kan het dan ook niet vergeleken worden met je eigen huis in Madrid!

Nu, dat waren aanduidingen te over! Inez — en dan een eigen huis te Madrid. De Spaansche shawl, het glazende haar, de schoone, nachtzwarte oogen — de vriendin van mijnheer Janescu was een Spaansche.

— Het lijkt mij een echt internationaal zoodje! zeide Brand minachtend, zoodra het vijftal buiten gehoor was. Ik heb ook Duitsch hooren praten, of beter gezegd Oostenrijksch, wat weer iets anders is! Zelfs was het Weensch!

— Ja, spionnen hebben geen vaderland, en handelen zonder aanzien des persoons! zeide Raffles met een kort lachje. Nu, wij hebben volstrekt geen haast, het toeval brengt ons mijnheer Janescu hier, en ik zou willen voorstellen, terug te gaan, en eens te zien wat er nu voorvalt op wat onze Roemeen zoo aardig zijn „middeleeuwsch kasteel” noemt. — dat hem waarschijnlijk zelf geen penny zal hebben gekost! James — jij bent te groot en te breed voor deze kleine onderneming! Ik zie daar aan de overzijde een alleraardigst ouderwetsch logementje. Het uithangbord lijkt me zeer aantrekkelijk: „In den Vetten Os.” Laat je

een gedeelte van dien os opdienen, neem er een goed glas ale bij, steek vervolgens je pijp op, en houdt je met deze voorwerpen aangenaam bezig, totdat wij terugkeeren! Heel lang zal het wel niet duren, denk ik!

Henderson grijsde, tot al zijn sterke, sneeuw-witte tanden te zien kwamen. Hij was altijd een goed eter geweest, een pijp smaakte hem steeds en overal, het was een heerlijke dag, van onder den luifel van het oude herbergje had men een prachtig uitzicht over den breeden zee-arm — hij zou zich wel weten te vermaken, zoo lang zijne lordschap en mijnheer Brand op onderzoek uitwaren.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK III.

JANESCU BRENGT VERSCHE TROEPEN IN HET VUUR.

Die paar uren van onderzoek leverden in-tusschen weinig op. Raffles en Brand, die het kleine maar fraaie landhuis langs een omweg waren genaderd en zich verschoen, zagen volstrekt niets bijzonders of opvallends, tenzij het dan wellicht was, dat nog voor de lunch het geheele gezelschapje in badpak verscheen op het terras van het huis gewapend met groote badhanddoeken, om te gaan baden in het kleine riviertje dat het landgoed voor een gedeelte doorsneed. Vervolgens werd er buitenshuis geluncht waarbij de dames en heeren alleen de hulp hadden van een ouden huisbewaarder, en verder onder luid gelach en veel pret zichzelf bedienden, en Brand moest zichzelf bekennen, dat die Janescu er eigenlijk heelemaal niet uitzag als een zoo gevaarlijk agent voor een buitenlandsche mogendheid.

Die maaltijd was nog niet ten einde of Raffles kreeg er genoeg van en zeide tot Brand:

— Het is eenvoudig een uitstapje, mijn waarde. Hoogstens zal Janescu aanstonds mis-schien even naar de schuur gaan kijken, want de huisbewaarder zal hem toch wel gezegd hebben, dat het hier heftig geonweerd heeft, mis-schien zelfs wel dat de bliksem in de schuur is geslagen. En voorts ontdekken wij hier niets. Wij weten nu dat onze Roemeen een Spaansche vriendin heeft, Inez genaamd, zeer schoon, en daardoor uitmuntend geschikt voor zekere kleine indiscreties, die bijzonder veel gelijken op spionnage!

— Die vrouw zou ten behoeve van Spanje hier spionneeren? zeide Brand op een toon van ongelooft.

— Waarom speciaal voor Spanje? Dat heb

ik niet gezegd! Ik merkte immers reeds op, dat die soort lieden menigmaal geen vaderland hebben. Ofschoon ik erken dat sommige spionnen juist door een vurige vaderlandsliefde tot hun gevaarlijk bedrijf worden aangezet. Ik acht het waarschijnlijk dat Janescu hier nog meer komt doen dan alleen betonvloeren bouwen. En is dat zoo, dan staat die Spaansche hem daarbij heel zeker terzijde. Wij zullen het spoedig genoeg ontdekken hebben, denk ik, Brand, ik geloof dat wij werkelijk opwindende oogenblikken tegemoet kunnen zien! En nu naar Londen terug — want wij hebben heel wat voor te bereiden!

Een van de voornaamste voorbereidingen Edward, acht ik op dit oogenblik een sappige schijf ossenvleesch, wat goed doorbakken brood, verse boter, en een glas schuimend bier! zeide Brand lachend.

— Het denkbeeld is goed, en voor verwezenlijking vatbaar! Wij gaan spoedig naar Queensboro terug en ons bij James gevoegd.

Zoo diende dan de dikke waard uit „De Vette Os” reeds een half uur later opnieuw van zijn beste vleesch en zijn beste bier op, en de beide vrienden, uitgehongerd door de buitenlucht en de bewegingen, deden zijn kelder alle eer aan, zoodat de goede dikzak glunderde van blijdschap en trots.

Henderson ging intusschen de boot in orde maken, men schepte zich in, en een paar uur later lag de „Zeemeeuw” reeds in haar boothuis, en waren de beide vrienden op weg naar het huis van Raffles in de Cromwell Street. Henderson bestuurde de auto. Raffles sprak niet veel, en was blijkbaar in gedachten verdiept, maar toen zij het huis reeds naderden, zeide hij, klaarblijkelijk als resultaat van al dat peinzelen:

— Wij hebben immers nog altijd het flat in Doherty Street?

— Ja, er is nog een vol jaar huur aan.

— Is het op dit oogenblik verhuurd?

— Een week geleden is de gepensioneerde kapitein, die het van mij huurde, juist vertrokken!

— Jij bent een secretaris naar mijn hart, Brand! Al die dingen schijn je uit je hoofd te weten! Ik kan dus over die verdieping beschikken?

— Morgen, als je wilt! De meubelen staan er natuurlijk nog. De conciërge zorgt voor het onderhoud. Wat ben je van plan?

— Ik ben van plan, Brand, van morgen af een bijrol te vervullen — die van — laat ons zeggen — die van Robert Cattle, eerste com-mies op het Departement van Oorlog!

— Wat is je plan? vroeg Brand, een beetje verwonderd.

— Mijn plan is, de rol van kaars te vervullen! Ik wil helder branden, en door mijn warmte en mijn licht het arme vlindertje aantrekken, dat den bekoorlijken naam van Inez draagt! Begin je het te doorzien?

— Het kan aan mij liggen, maar....

— Het is toch duidelijk eenvoudig! Is zij inderdaad waarvoor ik haar houd, en wil zij haar taak goed vervullen, dan moet zij in de eerste plaats in aanraking pogen te komen met beampten van een der beide departementen van oorlog of van buitenlandsche zaken — en liefst van beiden, om op die wijze achter dingen te komen die tot iederen prijs geheim moeten blijven. Haar wapens zijn daarbij haar schoonheid en haar verleidelijkheid!

— Mijn hemel — speel niet met vuur, Edward!

— Moet dat een waarschuwing beduiden? vroeg Raffles in groote en oprechte verbazing. Laat ik je dan zeggen, dat ze overbodig is! Ik ben niet erg Spaansch georiënteerd! Het is misschien een ziekelijke neiging van mij — maar wil een vrouw mij belang inboezemen, dan moet zij toch in de allereerste plaats goudblond zijn!

— En als zij dat hoort en zich verft? vroeg Brand lachend.

— Dan zou ik eerst goed gepantserd en gewapend zijn, Brand! Maar hier zij wij er — we zullen eens aanstonds een klein veldtochtplan uitwerken.

De auto stond juist op dat oogenblik stil, en de beide mannen stapten uit.

Raffles scheen aangegrepen te zijn door een ware „werkwoede” zooals Brand het met een verstolen lachje noemde, — een werkpassie, die meestal heel weinig goeds beteekende voor de lieden, tegen wie zij gericht was. En dit plan scheen hem wel zeer bijzonder aan te trekken. Ofschoon Raffles allesbehalve een chauvenist was, en evengoed de loffelijke karaktertrekken in een ander volk wist te zien als de fouten in zijn eigen, kon hij het denkbeeld onmogelijk verdragen, dat daar een verraderlijke, in zijn gevolgen verschrikkelijke aanslag zou worden gepleegd op de veiligheid van Londen, dat wil dus zeggen op die van het geheele land. En waar de heer Janescu zeker de beschikking had over zeer groote sommen, was de verleiding om hem den voet dwars te zetten nog des te grooter.

Raffles begaf zich onmiddellijk naar zijn slaapkamer, en daar, nadat uit de geheime kast de noodzakelijke dingen waren genomen, begon hij zich met zorg te vermommen.

Raffles verouderde slechts zeer, zeer langzaam, maar nu werd hij, terwijl zijn vaardige vingers over zijn gelaat gleden tot een jongen man, niet veel meer dan een knaap nog! De gelaatskleur werd lichter, en het was alsof men er het dons der eerste jeugd nog op zag. Het voorhoofd vertoonde geen enkele rimpel.

En de rechte neus, de van nature schitterende oogen, het thans volkomen zwarte, glanzende haar maakten Raffles binnen een kwartier tot een jongen, eleganten man, die zeker de aandacht zou trekken van de bakvischjes in het Strand.

Intusschen zocht Brand alles bijeen, wat een jonge, alleen wonende man in de omstandigheden van Raffles noodig kon hebben. Hij zorgde voor ondergoed, voor een keurige smoking, voor overhemden, fijn geparfumeerde zeep, gemakkelijke muilen, een zijden huisjasje, versierd met gitten knopen, eenige souvenirs uit zijn eigen studententijd die het goed zouden doen aan de wanden, en toen begreep hij dat hij voor zichzelf zou moeten zorgen, want terwijl hij met meesterhand zijn das strikte, vroeg Raffles, in den spiegel met een guitigen blik naar hem kijkend:

— Je voelt er zeker weinig voor om getuige te zijn van mijn veroveringen, Brand!

— Integendeel — zeer veel, maar ik kan niet inzien, hoe ik bij je zou kunnen zijn zonder je voor de voeten te loopen en je onderneming moeilijker te maken dan ze al is! Zulke jongelieden, met een beetje geld en een heeleboel levenslust wonen meestal alleen!

— Zij hebben wel eens een bediende, een butler, Brand! zeide Raffles leuk.

— Aha! Daar wringt de schoen! Nu dan — je zult je zin hebben, en ik zal als een goed afgericht bediende voor je zorgen en al je wenschen vervullen!

— Ik zal zorgen voor afwisseling Brand, dat beloof ik je! Je zult niet alleen mijn bediende zijn — maar ook mijn chauffeur, mijn eerste schenker, en desnoods mijn hofballetmeester! Jij zult de feestjes arrangeeren....

— Wordt er feest gevierd?

— Dat spreekt vanzelf! Ik moet de schoone Inez toch gelegenheid geven mij wat nader te leeren kennen! Ik moet haar zoo spoedig mogelijk een inzicht gunnen in mijn losbandig karakter, mijn eeuwigdurend gebrek aan geld, mijn zucht naar weelde! Want natuurlijk zou zij nooit moeite doen geheimen te ontfutselen aan houten Klaasen, die haar eenvoudig dadelijk bij de politie zouden verraden, zoodat zij als ongewenschte vreemdelinge over de grenzen zou worden gezet.

— Verondersteld dat zij het voorstel onder

getuigen deed! verbeterde Brand lachend.

— Nu, voor getuigen wordt ditmaal gezorgd, want ik heb jou!

— Het is maar jammer dat wij dat niet openlijk kunnen zeggen! Wij zouden raar op onzen neus zien, als bijvoorbeeld de voorzitter van een krijgsraad ons verzocht, onzen naam te noemen.

— Er zijn andere middelen Brand! Je neemt mijn voorstel aan?

— Maar natuurlijk! Ik ben zelfs zeer verlangend, van nabij te mogen gedeslaan, hoe jij je zult gedragen tegenover een schoone, jonge Spaansche, die al het geschut van haar uiterlijke bekoorlijkheden tegelijk op je afvuurt!

— O, ik bezit een kogelvrij pantser! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord, terwijl hij zijn jas aanschoot.

— Nog een enkele vraag Edward — hoe denk je je te gedragen tegenover de mogelijkheid, dat die vrouw babbelt — ik bedoel, dat zij elders gaat spreken over haar kennismaking met jou? Je moet natuurlijk een valschen naam, aannemen, het is zeer goed mogelijk dat zij dien naam in gezelschap noemt, onder bijvoeging van je kwaliteiten — en dan zou er wel eens iemand in de buurt kunnen zijn die verbaasd de opmerking maakt, dat een departementsambtenaar van dien naam in het geheel niet bestaat!

— Natuurlijk heb ik ook aan iets dergelijks gedacht, Brand, en ik ben tot het besluit gekomen, dat die kans uiterst gering is! Zie hier mijn redenen: ten eerste telt het Departement van Oorlog zeker wel een duizendtal beampten, groot en klein, van den Minister tot den minsten klerk. Ten tweede zal zich de geheele zaak binnen een zeer korten tijd afspelen, en ten derde en voornaamste — de mooie Inez zelve zal zich nog wel eens bedenken, alvorens zij de kennismaking met een man, dien zij wil omkoopen, aan de openbaarheid prijsgeeft! Dat zou wel het domste zijn wat zij kon doen, onder de gegeven omstandigheden, en als zij werkelijk in dienst is van dien Janescu, dan zou hij het haar wel streng verbieden! Ik geloof dus niet dat er van die zijde gevaar kan dreigen. Ikzelf zal de zaak natuurlijk bespoedigen. Ik word dadelijk vuur en vlam voor haar! Ik laat mij in haar net verwarren, maar zoodra de spin op mij toewandelt, om mij uit te zuigen — zal ik de rol omkeeren!

— En nu werkelijk de laatste vraag Edward: hoe denk je het moeilijkste te verrichten, namelijk met haar in kennis te komen?

— Ook daaraan is gedacht Brand! Ik weet dat Janescu vanavond op de Windsor-Club

verschijnt. Hij moet er dineeren. Daarna gaat hij naar een schouwburg. Jij zorgt dat je er bijtijds bent, ik zal mij daar bij je voegen, en je wacht het gunstige tijdstip af, mij aan hem voor te stellen. Draag echter zorg dat dit geschiedt, als wij alleen zijn. En leg daarbij vooral den nadruk op mijn hoedanigheid van commies! Tien tegen een dat hij mij onmiddellijk zal uitnoodigen! Zie ik er niet uit als een echte losbol!

— Het is een feit, dat je met je bleek, interessant gelaat....

— In 's hemelsnaam, spaar me! Geen verdere beschrijvingen! En als het geluk ons een beetje gunstig is — dan is het de mooie Inez, met wie hij vanavond naar den schouwburg tigt!

Nu, over gebrek aan geluk had Raffles dien avond zeker niet te klagen, want toen hij, na met Brand een paar malen voorbij de fraaie eetzaal van de club te zijn geloopt, binnentrad, stond Janescu juist op van een tafeltje, waaraan hij gedineerd had met een van de beide andere heeren, die dienzelfden morgen in zijn gezelschap waren geweest, toen hij zijn landhuis in de nabijheid van Queensboro bezocht. Een der bedienden kwam juist toelopen, en zeide iets tot Janescu, waarop deze haastig betaalde, den ander de hand drukte, en zich naar de deur richtte.

De gelegenheid was zeer gunstig!

Brand maakte lachend een weinig plaats, en zeide:

— Hola, Janescu — heb je zulk een haast pat je je medeleden onderstboven loopt? En ik had je nogal juist willen voorstellen aan mijn vriend Peter, Jackson....

— Het is mij heel aangenaam, mijnheer, zei Janescu, tamelijk onverschillig en blijkbaar gehaast. Als ik bij gelegenheid eens het voorrecht mag hebben nader met u te praten — ik heb het thans buitengewoon druk....

...eerste commies aan het Departement van Oorlog! beëindigde Brand langs zijn neus de voorstelling, alsof hij het voorgaande volstrekt niet gehoord had.

En dadelijk was het alsof Janescu, door een reuzenhand achteruit getrokken werd, toen hij reeds een voet op de gang had gezet. Hij scheen plotseling geen haast meer te hebben. Hij keek Raffles een oogenblikke zeer scherp aan, als om in een enkelen blik diens karakterhoedanigheden te peilen, monsterde bliksemsnel het fijne, dure linnen goed, het gladde laken van de smoking, de kostelijke lakschoenen, en toen kwam het joviaal over zijn lippen, terwijl hij Raffles gul de hand toestak:

— Voor een vriend van mijnheer Brand maak ik een uitzondering!

— Brand! verbeterde met een goedig glimlachje de jongeman.

— O, duizendmaal pardon, ik heb hier in korten tijd met zooveel leden kennis gemaakt! hakkelde Janescu. Vergeef het mij!

— Het heeft niets te beduiden! zeide Brand gemoedelijk. Verontschuldigt je niet, waarde Janescu!

Hij werd op datzelfde oogenblik voor Janescu onzichtbaar maar toch nog al tamelijk gevoelig op zijn teenen getrapt, en omdat hij een helder hoofd had, en Raffles kende, voegde hij er onmiddellijk aan toe, op zijn horloge ziende:

— Maar op jouw beurt zul je me moeten excuseeren beste Peter! Ik heb een afspraak — ik hoop dat je het mij niet kwalijk neemt, als ik maak dat ik weg kom! Mijne heeren — tot ziens! En weg was hij!

De twee heeren bleven alleen, stonden een oogenblik wat vreemd tegenover elkaar, zooals dat meestal geschiedt met menschen die pas met elkander in kennis zijn gebracht, en toen riep Janescu met veel vertoon van hartelijkheid:

— Mijn waarde heer Jackson, het spreekt vanzelf dat ik U niet zoo aanstonds weer laat glippen! De vrienden van mijn vrienden — gij kent de Fransche zegswijze?

— Die ken ik, mijnheer Janescu. Echter zou ik hem niet tot mijn vrienden durven rekenen — wij zijn slechts tamelijk oppervlakkige kennissen — ik ken hem nog geen drie dagen. Ik kwam in aanraking met hem op de laatste wedrennen, waar ik, tusschen haakjes nog al leelijk verloren heb. Het is een droevige wereld!

— Dar moogt gij wel zeggen! haastte Janescu zich, die klacht te bevestigen. Maar al zijt gij dan geen boezemvriend van mijnheer Strand....

— Brand, verbeterde Raffles rustig. Gij zelf zijt zeker geen langjarige vriend van hem?

— Neen — en hoe zou dat ook kunnen! zeide Janescu. Ik zelf vertoef pas zeer kort in Engeland — iets meer dan een jaar! En ik ben nog geen twee weken lid van deze club. Ik werd voorgehangen door Lord William Aberdeen. Kent gij dien?

— Vluchtig! antwoordde Raffles onverschillig.

De beide heeren waren onder het praten de trap reeds afgedaald en toen scheen Janescu jets in te vallen. Hij vatte Jackson bij een lapel van zijn smoking, en ging op fluisterenden toon voort, alsof hij niet wilde dat de bedienden van de vestiaire hem zouden verstaan:

— Het is vreemd — ik heb dadelijk groote sympathie voor U opgevat, zoodra mijnheer — mijnheer Brand ons aan elkander voorstelde! Wilt gij mij het groote genoegen doen, mij heden avond te vergezellen? Ik ben in het gezelschap

van een goede vriendin, die daar buiten in haar auto op mij wacht en mij hier is komen halen!

Raffles speelde meesterlijk den man, die in het onzekere verkeert, of hij wel gerechtigd is, een uitnoodiging te aanvaarden, maar Janescu drong aan:

— Wij hebben drie logeplaatsen! De heer met wien ik zooeven dineerde was op het laatste oogenblik verhinderd. Ik bid U, neem zijn plaats in!

En Jackson accepteerde!

De beide heeren lieten zich hun overjassen en hun hoeden geven in de vestiaire, toen traden zij naar buiten, en Janescu liep haastig toe op een zeer fraaie, gesloten auto, van binnen helder verlicht door een paar gloeipeertjes aan het plafond, en Raffles merkte zeer duidelijk dat hij haastig en onhoorbaar een paar woorden fluisterde tot een vrouw in een zeer fraai avondtoilet die daarbinnen zat. Hij deed echter alsof hij volstrekt niets gezien had. Janescu maakte een weinig plaats, en zeide luid:

— Lieve Inez, sta toe dat ik je in kennis breng met mijnheer Peter Jackson, die lid is van de Windsor Club en ons het groote genoegen wil aandoen, hedenavond met ons naar den schouwburg te gaan. Mijnheer Jackson — dit is senora Inez de Fargas. Wellicht hebt gij haar naam reeds gehoord!

En plotseling begreep Raffles waarom het gelaat van die vrouw hem aanstonds een weinig bekend was voorgekomen! Inderdaad, eenige maanden geleden had hij haar portret aange troffen in een geillustreerd weekblad. Zij was een der meest beroemde danseressen van haar land, waar zij op een lijn werd geplaatst met la Argentina.

Hij boog met de grootste hoffelijkheid, bracht de kleine schoongevormde hand die hem werd toegestoken, aan de lippen, en zeide, haar recht in het gelaat ziende.

— Wie zou niet van U gehoord hebben senora? Gij zijt beroemd in Uw land — en gij wilt het nu zeker ook worden in het land van mist en koude.

Inez liet een parelen lachje hooren, en zei, terwijl haar zwarte oogen flonkerden:

— Daaraan denk ik voorloopig niet mijnheer Jackson! Ik wil eerst wat rust hebben! Maar het is waar, dat ik mijn tijd nuttig besteed met het afsluiten van contracten.

Janescu, die een weinig terzijde was getre-

den, hernam nu levendig:

Mijnheer Jackson heeft mij verheugd met de toestemming om ons te vergezellen Inez! En dat moeten wij op prijs stellen! Gij moet weten, mijnheer Jackson, wij beiden zijn hier te Londen nog wat vreemd, en stellen nog steeds de diensten van een gids op prijs! Gij gaat zeker zeer veel uit?

— Ik ga uit — voor zoover mijn middelen het mij veroorlooven! antwoordde Raffles lachend. De tijden zijn zwaar voor iemand in mijn omstandigheden senora, en ik wil het wel erkennen — ik had het plan gemaakt, van avond naar de Opera te gaan, om daar Challiopin te hooren, maar helaas, een nadere beschouwing van mijn fondsenstaat bracht aan het licht, dat ik mij van dat dure vermaak zou moeten spenen. Gij kunt dus begrijpen hoe gelukkig ik mij acht, kennis te hebben mogen maken met mijnheer Janescu. Want hij schenkt mij een dubbel genot — Uw gezelschap, en het hooren van den vermaarden, Russischen bas!

Intusschen, op een wenk van Janescu, dien hij onbespied waande, had de schoone Inez reeds haar mantel omzichtig om zich heen getrokken klaarblijkelijk om plaats te maken voor den nieuwen vriend.

Raffles liet zich in de mollige kussens zinken, met een zucht van vreugde, en met een zijdelingschen blik vol bewondering op de mooie vrouw, die al evenmin verloren ging in de ruimte. Janescu zeide iets tot den chauffeur, nam plaats op een der strapontins, het portier klapte dicht, en de auto reed weg — en bijna op datzelfde oogenblik trad Brand te voorschijn uit de duistere schaduw van een aanplakzuil, en glimlachte zachtjes voor zich heen, reeds terwijl hij de hand opstak en een schal gefluit liet hooren, bedoeld aan het adres van een taxichauffeur, die dadelijk zijn auto deed stilhouden.

— Naar de Grootte Opera, riep hij den man toe, en stapte in. Toen liet hij zich achterover vallen, het gelaat van de vrouw, zooals zij daar gezeten had in de helder verlichte fraaie auto teekende zich weer duidelijk voor hem af, en hij zuchtte overluid, met een rimpel boven den neus:

— De bom is nu wel geladen en op de goede plek neergelegd — maar als zij nu in 's-hemelsnaam maar niet naar de verkeerde richting ontploft!

HOOFDSTUK IV.

HOE DE BOM SPRONG.

De groote zaal van het Operagebouw was, gelijk men wel had kunnen voorzien, tot aan de laatste plaats bezet. De allergekoopste rangen kostten nog twee shillings. Voor de logeplaatsen echter hadden de rijke kunstliefhebbers met genoeg anderhalf pond sterling neergelegd. Dit had natuurlijk ten gevolge dat het beneden overal fonkelde en schitterde van juweelen. De dames hadden extra groot toilet gemaakt, hetgeen wil zeggen, dat ze nog minder aanhadden dan gewoonlijk onder soortgelijke omstandigheden, waarbij een redeneertrant gevolgd wordt, die alleen bevattelijk is voor de draagsters dier costumes.

De loge, waarin Raffles, met zijn beide pasverworven vrienden plaatsnam bevond zich bijna recht tegenover het tooneel, juist onder de koningsloge.

En zoo viel het Brand dan niet zoo moeilijk, dat plekje in het oog te houden, staande achter in de eigen loge van Lord Aberdeen, die voor dien avond op één plaats na was verkocht. Raffles had die voor zichzelf willen behouden, en het was nu Brand, die op stoel nummer 7 zat, dus op de derde rij, en zoo goed als in het donker. En daar moest hij zich ook wel houden, omdat Janescu het wellicht vreemd zou hebben gevonden, hem daar aan te treffen, terwijl de jongeman eerst had verzekerd, dat hij elders een afspraak had.

En niet zoodra had Inez plaats genomen, of aller oogen richtten zich voor een oogenblik naar de schoone vrouw, die een dergelijke hulde wel gewend scheen te zijn, want zij sloeg er ternauwernood acht op. Daarentegen wijdde zij haar liefste lachjes aan den gewaanden commies.

Zij had reeds in de auto gelegenheid gevonden hem tersluiks nauwkeurig gade te slaan. En nu was zij volkomen zeker van haar zaak: zij was hier in kennis gekomen met een van die leeghoofdige zoons van eierzuchtige vaders, die er op staan, dat hunne telgen carrière maken op het gebied der diplomatie, die hopen, hen nog eenmaal gezanten te zullen zien worden, misschien zelfs wel eerste ministers van hun eigen land! Een van die jongelui die hun leven voornamelijk vullen met feestjes, die dure vriendinnetjes hebben, die wedden, hoog spelen, reizen maken naar de Rivièra — kortom die altijd in geldverlegenheid zitten.

En nu, terwijl zij gezeten waren, in het ta-

melijk heldere licht dat van de electriche, reuasachtige kroon afstraalde, beschouwde zij hem nogmaals, naar zij meende verstolen, ofschoon Raffles niets ontging van haar bliken en bewegingen. Zij keek naar de bleeken wangen, naar de heel eventjes geblauwde oogleden, die getuigden van weinig nachtrust en een leven van plezier, naar de wat neergetrokken mondhoeken, en naardezonderlinge uitdrukking van de oogen. En haar conclusie luidde:

Een hartstochtelijk man, met een ruim geweten, alles opofferend aan zijn eigen genietingen, en terzijde schuivend, wat hem daarbij in den weg trad.

Daarbij vrij luchthartig, niet van geest ontbloot, en — wat de hoofdzaak was — gemakkelijk bezwijkend voor de betoovering van een paar mooie oogen.

De loge had drie stoelen op de eerste rij, en daar waren zij gezeten, de mooie Inez in het midden, Raffles rechts van haar, de Roemeen links. En ofschoon John Raffles menigmaal gezien was in zijn eigen loge als lord William Aberdeen — niemand van al diegenen die nu naar hem opzagen, zou hem als dezelfde hebben durven herkennen. Het verschil in jaren alleen bedroeg zeker wel twintig, de houding was elegant en kaarsrecht, het haar glanzend zwart.

Maar reeds werd de zaal langzaam donker gemaakt, het orkest zette machtig in, de voorstelling was begonnen. En ademloos luisterde het publiek toe, onder den ban van die geweldige, als een bazuin klinkende stem van den grooten, Russischen zanger. Raffles gevoelde evenwel zeer goed, dat Inez nu en dan, achterover leunend, naar zijn gelaat keek, als om een studie van hem te maken, en tot tweemalen toe raakte zij hem met den voet aan, als bij ongeluk.

Na het eerste bedrijf, en nadat de storm van toejuichingen geluwd was, begon het gesprek weer, maar het was nog geen paar minuten aan den gang of Janescu excuseerde zich met de verzekering, dat hij zou sterven, indien hij niet aanstonds een paar trekjes aan zijn sigaret ging doen in de rookzaal, zoodat Raffles en Inez alleen bleven.

En onmiddellijk begon het spel van vurige bliken en lonkende lachjes, waarin de Spaansche zoo doorkneed was, dat zij het kon spelen, zonder er zelfs bij te denken. Altijd ging het

vanzelf. Maar ditmaal scheen zij er zich toch met bijzonderen ijver op toe te leggen. Het kwam haar voor dat die slanke Brit niet zoo gemakkelijk onder den invloed van haar bekoorlijkheden zou zijn te brengen als vroegere slachtoffers. Hij kwam haar tamelijk onverschillig voor, niet gemakkelijk te impressioneeren in tegenstelling met wat zij eerst geloofd had. Somtjids, bliksemsnel, verscheen er in de oogen een uitdrukking van koele spot, midden in eene opmerking die zij maakte, die echter snel weder verdween, zoo snel dat zij zich afvroeg, verbaasd en ook een weinig ongerust, of zij zich misschien had vergist.

En toch speelde Raffles zijn rol voortreffelijk. Hij wilde juist niet het uiterlijk hebben van een man, die al te spoedig bezwijkt! Zij zou er om moeten vechten, dat nam hij zich stellig voor! Des te gemakkelijker zou het hem naderhand vallen, in haar geheimen door te dringen, en achter de bijzonderheden te komen van wat hij reeds nu een wijd vertakt complot wist, om de militaire geheimen van Engeland te stelen, en het land onnoemelijke schade te berokkenen. Waarschijnlijk waren daar nog heel wat meer personen bij betrokken dan alleen die Janescu, deze vrouw, en wellicht de drie anderen, die hem een bezoek hadden gebracht op het landhuis, ofschoon dit volstrekt niet zeker was. En dat er Engelschen ook bij waren — de onbeschaamde zekerheid, waarmede die vrouw tegen hem zelf te velde trok, bewees het helaas maar al te duidelijk! Steeds en ten allen tijde hebben spionnen zich bij hunne werkzaamheden bediend van het gevaarlijkste wapen ter aarde: een schoone vrouw.

Inez sprak het Engelsch heel goed, ofschoon met een accent, en dat klonk zoo aardig, dat zij er zich wel voor wachtte, pogingen te doen om het af te leeren. Raffles bemerkte spoedig dat zij ontwikkeld was, veel gereisd en gezien had, en een gezond oordeel had over muziek, schilderkunst en letterkunde. Of zij al die wijsheid uit zich zelve had — dat was weer een andere vraag, maar wat deed dit er toe, als de gewenschte uitwerking nooit achterwege bleef.

En Brand, in zijn donker hoekje, zag het aan, hoe het gesprek daar schuin beneden hem telkens levendiger werd, hoe de donkere oogen van de mooie Spaansche zich hoe langer hoe vaster schenen te hechten aan de grijze van Raffles en hoe zij blijkbaar alle moeite deed een willoos slachtoffer van den man te maken, die zij tot verraad aan zijn land hoopte over te halen. En Brand lachte, lachte heel zachtjes voor zich heen. Bij zulk werk zou zij oud en grijs kunnen worden!

Het tweede bedrijf was reeds begonnen, toen Janescu haastig naar zijn plaats terugkeerde. Het was duidelijk dat hij Inez gelegenheid had willen geven, haar mijnen te leggen, en haar toenaderingsloopgraven te delven. En dat moest haar wonderwel gelukt zijn, want toen voor de laatste maal het scherm was gevallen, onder een ratelenden donder van applaus, toen was de zoogenaamde commies blijkbaar reeds gewonnen, veroverd, verslagen en krijgsgevangen gemaakt! Want Brand zag, hoe hij tegelijk met de beide anderen de loge uitging. In de deur wendde hij zich nog eens om, en keek Brand strak aan, als met de bedoeling om hem een waarschuwing te geven. Zoo vatte Brand het dus op en hij haastte zich, de corridor en de vestibule te bereiken, zorgdragende dat hij door de anderen niet gezien werd.

En zoo was hij er dan getuige van, dat Raffles opnieuw werd meegetroond, in dezelfde auto die hem gebracht had. Naar alle waarschijnlijkheid was hij genoodigd op een souper.

Toen Brand weer in een taxi volgde, bemerkte hij reeds na twintig minuten dat hij goed gezien had, want de fraaie limousine stond stil voor een van die nachtrestaurants in Soho, zooals die tegenwoordig nog steeds als paddenstoelen uit den grond schieten.

Mijnheer Janescu scheen zich echter een beetje overcompleet te gevoelen, en nam voor de deur van het restaurant afscheid.

Brand zag op een veiligen afstand toe, nog in zijn taxi gezeten, die op zijn bevel had stilgestaan.

Het kwam hem voor, dat het afscheid van den kant van den Roemeen niet al te vlot in zijn werk ging. Hij kreeg den indruk, dat Janescu eigenlijk veel liever had willen blijven. En toen de man zich afwendde om eindelijk heen te gaan en in zijn richting kwam, zag hij op zijn gelaat een uitdrukking, die hem verbaasde — woede, wrok, en ook ongeloof streden op zijn bleek, strak gezicht om den voorrang. Hij wendde zich nog eens om naar den ingang, waar nu juist Inez en Raffles verdwenen als in een poort van licht, en Brand zag hem een heftig, dreigend gebaar maken, en toen eensklaps in de duisternis verdwijnen.

De jongeman verkeerde een oogenblik in onzekerheid wat hij moest doen. Toen echter herinnerde hij zich den eigenaardigen blik, dien Raffles hem had toegeworpen bij het heengaan. En hij betaalde zijnen chauffeur en ging op zijn beurt het nachtrestaurant binnen. Raffles en zijn metgezellin hadden zich reeds ontdaan van hun overgoed. Een vestiaire bediende had zich al van het kostbare bont en de fijne overjas meester gemaakt. Komaan, er zou dus

blijkbaar fijn gesoupeerd en gedanst worden!

Brand kon dus niets anders doen dan dit voorbeeld volgen, en volgde op tien meters afstand, nieuwsgierig waar dit alles op uit zou draaien. Hij zag hoe de beide anderen de drie treden afdaalden naar de eigenlijke danszaal, waar omheen een breed promenoir was aangelegd, bezet met tafeltjes, met damastgedekt, en waarop kristallen schemerlampjes stonden met kappen van kostbare zijde.

En nauwelijks had het paar plaats genomen of Raffles zag Brand. Hij wenkte hem onmiddellijk, duidelijk zichtbaar, en de jongeman trad buigend naderbij, en onderging een seconde later de voor een man nooit zoo aangename gewaarwording, volstrekt overbodig te zijn.

— Senora Inez kijkt mij eenvoudig weg! mompelde hij voor zich heen, terwijl hij de hand van Raffles greep, die hem gul werd toegestoken.

— Dat is een aangenaam toeval, mijn waarde, dat ik U hier tref! zeide Raffles opgewekt.

— O, ik wilde maar eens zien hoe dit nieuwe ding zich hield! mompelde Brand. Er werd zooveel goeds van verteld. Ik hoop dat ik mevrouw niet derangeer?

Een man die geen ezel was, kon wel zien dat hij dit integendeel in zeer hooge mate deed, maar de senora wist zich nog juist voldoende te beheerschen om te kunnen antwoorden, met een uitdrukking echter op haar gelaat die juist het tegendeel zei:

— Ik vind het heel aardig, mijnheer, dat gij ons even komt begroeten! Wij willen U echter vooral niet ophouden, en....

— Hoe eerder je ophoept, hoe prettiger ik het zal vinden! voltooide Brand in gedachten den zin.

De beide mannen hadden zich een heel klein weinigje van de tafel verwijderd, terwijl de kellner borden en wijnglazen kwam neerzetten, en Raffles zei heel zacht en heel vlug:

— Het loopt voortreffelijk — maar eenigszins anders dan ik verwachtte. Blijf hier totdat ik me bij je kom voegen.

— Vergezel je haar niet naar haar huis?

— Daar schijnt ze op te rekenen — maar ik zal wel een uitvlucht zoeken! Wij moeten het spel niet aanstonds te ver drijven.

— Ik zou anders de opoffering niet zoo verschrikkelijk groot vinden! meende Brand met een snellen blik op de vrouw die er waarlijk verblindend schoon uitzag, met een natuurlijke bloos op de kaken, de zwarte oogen groot en glanzend, de sneeuw-witte, ronde, schoon gevormde armen voor zich uitgestrekt, de slanke vingers ineengekronkeld op het tafelblad.

Raffles haalde slechts de schouders op, en zei onverschillig:

— Daartoe zal het niet behoeven te komen denk ik! En zoo ja — ik heb dat gaarne voor mijn land over!

— Wel wel, dat valt me mee! spotte Brand. Ik heb wel eens van grootere offers gehoord! Ik heb daareven Janescu gezien — hij scheen niet erg in zijn humeur te zijn!

— Dat verwondert me niet — ik krijg den indruk dat zij wel wat erg hard van stal loopt! En maak nu maar dat je wegkomt, maar blijf in de buurt.

Nog een handdruk, en Raffles zat alweer naast Inez, die den onwelkomen derde hartgrondig scheen te verwenschen.

En nu brak er een uur aan, waarin Brand alle gelegenheid had, op een veiligen afstand te kunnen constateeren, dat de vrouw haar rol van verleidster op meesterlijke wijze speelde. Soms kwam het hem zelfs voor dat hier van een rol geen sprake was. Een paar malen dansten Raffles en Inez, nog tijdens den maaltijd, en voor de honderdste maal verbaasde Brand zich weder over de onvergelykelijke gracie en lichtheid, waarmede zijn vriend, die de hedendaagsche dansen verafschuwde, niettemin die zelfde dansen ten uitvoer bracht.

En na het souper en den dans stonden beiden op. Brand zag dat de vrouw bleek was en dat de glans uit haar oogen was verdwenen. Zij liep met gebogen hoofd tusschen de rijen tafeltjes en stoelen door, door Raffles gevolgd, toen verdween zij. Er verliepen omstreeks tien minuten en toen keerde Raffles terug, alleen. Hij kwam regelrecht op het tafeltje van Brand af, nam op een stoel tegenover dezen plaats, stak een sigaret aan, liet zich wat lui achterover vallen, en begon, terwijl Brand hem al dien tijd zwijgend had aangezien:

— Nu, ik ben niet ontevreden!

— Dat neem ik graag aan! zeide Brand droogjes. Het was duidelijk te zien, dat die vrouw het spelletje meent! Zij speelt niet meer komedie, — het is de werkelijkheid die zij doet zien!

— Des te beter voor ons, Brand! zeide Raffles koud. Dat bespaart mij zeer veel moeite. Ik hoop er op die wijze achter te komen wat zij eigenlijk in het schild voeren.

— Dat zal ze je niet mededeelen, zelfs al zou je werkelijk zooveel indruk op haar hebben gemaakt, als ik vermoed. Er zijn grenzen. Zij zou dan al haar medeplichtigen moeten verraden.

— Misschien doet zij dat wel. En als zij standvastig blijft — wel, dan zijn er middelen om, met list of met geweld, ons doel te bereiken.

— Maar raken wij niet geheel en al van het oorspronkelijke doel af? Vergis ik mij, of was de opzet, dien Janescu te berooven van het geld dat hij nodig heeft om zijn campagne hier te kunnen betalen?

— Natuurlijk blijft het daarbij! zeide Raffles, welbehagelijk aan zijn cigaret trekkend. Wij kunnen echter het eene doen en het andere niet laten!

— Maar die man wordt zeer gevaarlijk! fluisterde Brand ongerust. Dergelijke lieden staan al heel gauw gereed met revolver of mes — en zijn gevoelens ten onzen opzichte zullen er niet gemoedelijker op worden, nu hij nog jaloersch is op den koop toe! Bovendien wordt dit gevaarlijk, want een jaloersch man heeft alle reden, eens wat nader onderzoek te doen naar hunne mededingers — en in dit speciale geval zou dat onderzoek onmiddellijk het heele bedrog aan het licht brengen.

— Voor het daartoe komt, mijn waarde Brand, zal alles zeer waarschijnlijk al zijn afgelopen. Tenminste wat het geldelijke deel betreft! Want het is niet aan te nemen dat Janescu reeds vannacht naar het ministerie van Oorlog gaat, om zijn visitekaartje te laten overhandigen aan Peter Jackson.

— Vannacht? herhaalde Brand langzaam. Wat bedoel je?

— Ik bedoel het volgende Brand. Ook ik heb goede oogen, en dus wel gezien, wat er omging in onzen Roemeen, toen hij afscheid van ons nam, of, om juister te zijn, toen zijn vriendin en medeplichtige hem wegzond, zonder veel complimenten. Hij zal dus waarschijnlijk reeds vannacht zekerheid willen hebben, en zich overtuigen, of Inez in haar ijver niet een weinig overdrijft — en of het bij haar wel komedie blijft.

— Je verodnerstelt dus dat zij zijne minnares is?

— Dat zou ik niet durven zeggen — wel dat hij haar liefheeft. Dat is dus natuurlijk heel iets anders, maar de uitwerking voor den man blijft precies hetzelfde. Ik geloof dat hij het al diep betreurt, deze zaak met Peter Jackson op touw te hebben gezet! Hij moet er ervaring van hebben, dat zijn vriendin vroeger met alle mannen speelde, en hen uitlachte, na hen te hebben bedrogen, en nu het omgekeerde dreigt plaats te grijpen, vervloekt hij zijn eigen lichtvaardigheid, en zijn goed vertrouwen. Maar luister nu verder. Ik zeide zoeven dat het mij niet zou verwonderen, als Janescu zich reeds vannacht zekerheid wil verschaffen, hoever de vriendschap van Inez voor mij gaat! Het is daartoe nodig, dat hij zich naar haar huis begeeft. Zij vertelde mij, dat zij een aparte-

ment van vier vertrekken bewoont in een groot en deftig pension, in de Marylebone Street. Zij noodigde mij uit om haar daarheen te vergezellen. Ik heb met de voorgeschreven hoffelijkheid geweigerd en een zeer dringende afspraak voorgewend!

— Het wordt hoe langer hoe mooier! zeide Brand hoofdschuddend en nu werkelijk ongerust. Dat was ongeveer het domste voorwendsel dat je had kunnen verzinnen. Een liefhebbende vrouw weet, wat afspraken om dezen tijd van den avond voor een jongen man die er goed uitziet, beteekenen. Als ik dit had kunnen voorzien Edward, zou ik je het grapje ten sterkste hebben ontraden! Mijn ervaring heeft mij geleerd dat jaloersche vrouwen de fijnste, best opgezette plannen in de war kunnen sturen — en dat geldt natuurlijk dubbel voor Spaanschen! Maar ga voort — ik ben benieuwd waar dit alles op moet uitdraaien!

— Wel, als Janescu werkelijk naar Inez gaat — dan kan hij bezwaarlijk tegelijkertijd in zijn woning aanwezig zijn!

— Zoover gaat gelukkig mijn begrip ook, Edward!

— Prachtig! Van zijn afwezigheid kan ik gebruik maken, in zijn woning binnen te dringen en daar op mijn gemak alles te doorzoeken — niet alleen zijn brandkast, maar ook zijn secretaire, zijn schrijftafel, zijn valiezen — alles!

— Op je gemak? Zoo lang zal hij toch wel niet wegblijven!

— Jawel, hij zal wel den geheelen nacht weg zijn!

— Dwaasheid! De afstand tusschen de beide huizen per auto bedraagt nauwelijks een half uur! En als hij Inez alleen aantreft, zal hij wel dadelijk weer rechtsomkeert maken, opgelucht en tevreden. Zij zal zich trouwens wel reeds ter ruste hebben begeven, en hij wordt niet eens binnengelaten!

— Jawel — want zij verzekerde dat zij nog minstens een uur op mijn eventueele komst zou wachten! Goed, dan winnen wij nog hoogstens een half uur extra — maar dat is voor een grondig onderzoek van zijn woning niet voldoende.

— Niet, als hij daar niemand zou aantreffen, Brand! Maar hij vindt er integendeel wel degelijk een man!

— Dus je gaat?

— Niet ik — maar jij!

Een oogenblik bleef het stil, want Brand gaapte Raffles verstomd aan, geloovend aan een grapje. Eindelijk kon hij er hakkelend uitbrengen:

— Wat heeft dat te beduiden? Neem je een loopje met mij?

— Geenszins! Hoe zou ik dat durven, onder zulke omstandigheden! spotte Raffles. Het is mij heilige ernst! Maar zie je dan zelf niet, beste Brand, hoe prachtig alles thans in elkaar sluit, en hoe die gezegende, onverwachte passie

van die vrouw voor je onderdanigen dienaar alles in een oogwenk in ons voordeel kan oplossen?

— Neen, ik zie het niet, Edward — en ik wil gevierendeeld worden, als je mij zoover kunt krijgen om het te zien! barstte Brand uit

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK V.

MARYLEBONE STREET 17.

Raffles wilde antwoorden, maar er hadden wat bezoekers op al te dichten afstand van hen plaatsgenomen, en daarom stond hij op, nam Brand zwijsend onder den arm, wierp een halven soevereign voor den kelner op tafel, en voerde den jongen man met zich mede naar de vestiaire, waar zij zich hun overgoed lieten geven.

— Ik zou nog maar even wachten! Laat ik maar eens gaan kijken of ze soms buiten staat! opperde Brand, die verre van gerust was.

— Ga je gang, maar het is overbodig. Natuurlijk zal zij eerst dat uur willen afwachten.

Brand keek voorzichtig naar links en naar recht, keerde na een paar minuten terug, en zei, verwonderd

— Ik zie niet Inez de Fargas, maar daarentegen zie ik wel onze eigen taxi, en Henderson achter het stuurwiel!

— Ja, ik heb hem zoo even getelefoneerd. Het is best mogelijk dat wij zijn diensten kunnen gebruiken, antwoordde Raffles bedaard. Wij kunnen een heel eind samen rijden, en ondertusschen zal ik je duidelijk maken, wat op dit oogenblik nog duister voor je schijnt te zijn!

— Ondoorgroendelijk! Ik begrijp volstrekt niet wat ik te zoeken kan hebben in het huis van een vrouw, die mij een half uur geleden gaarne een ons rattekruid zou hebben toegediend, toen ik het waagde, op jouw eigen verlangen naar jullie tafeltje te komen!

— Niet zoo geprikkeld, Brand! zeide Raffles lachend. Zoo zijn de vrouwtjes nu eenmaal. Je kent ons gezegde: „Eén is niemand — twee is goed gezelschap, drie is een menigte.” En het spreekt vanzelf dat je je ook niet zult aankondigen als die lastige derde!

— Het verbeeldt dus dat jij het bent? zeide Brand verbluft, met zijn voet reeds op de treeplank van de taxi.

— Goed geraden Brand, antwoordde Raffles, hem naar binnen duwende, en vervolgens een paar woorden fluisterend tot Henderson, die, diep in de kraag van zijn chauffeursjas gedoken, achter het stuurwiel zat.

— Maar dat bedrog zal ze toch dadelijk opmerken jammerde Brand.

— Dat denk ik ook wel — maar dan zal het te laat zijn! antwoordde Raffles doodkalm, terwijl hij naast Brand plaatsnam en het portier dichttrok. De hoofdzaak is, zie je, dat onze

vriend Janescu daar een mededinger zal aantreffen.

— Maar de man is toch niet blind, hij zal onmiddellijk zien dat hij zich vergist heeft en de aftocht weer blazen — natuurlijk aangenomen, dat Inez mij al niet lang te voren de deur heeft laten uitsmijten!

— Ik geloof dat je de volgorde niet duidelijk ziet, Brand! zeide Raffles. Ik stel me namelijk voor, dat een jaloersch man in dezer voege zal handelen, wanneer hij in het geval zou verkeeren van onzen Roemeen. Hij zou zich in de allereerste plaats naar het huis van den medeminnaar begeven, in de veronderstelling, dat hij daar ook zijn vriendin wel zal kunnen afwachten. Waar hij echter in dit geval dat adres volstrekt niet kent, is hij wel verplicht, het naastvolgende te verrichten, dat wil zeggen, naar het huis van de vrouw te gaan! Daartoe heeft hij in dit geval des te eerder aanleiding, omdat hij Inez kent, en wel inziet, dat het wat gevaarlijk zou zijn, zich te begeven naar de woning van het uitverkoren slachtoffer! Daar zijn allicht buttlers of bedienden die kunnen luisteren, zij is er niet volkomen vrij om te doen of te laten wat zij wil — in één woord, haar eigen huis biedt een betere gelegenheid om een weinigje voor Circe te spelen.

— Dat is nu alles goed en wel, maar ik begrijp nog volstrekt niet.

— Dat verbaast me! Dan zal ik dus moeten voortgaan met mijn schildering! De jaloersche bereikt dus het huis van het beminde voorwerp, wacht daar geduldig, ziet haar alleen aankomen, hetgeen hem verbazend oplucht, en besluit maar meteen, haar te onderhouden over haar gedrag, dat niet in zijn smaak viel. Zij kan hem natuurlijk heel moeilijk afwijzen, als zijn medeplichtige, en er heeft een soort van huiselijk scenetje plaats, dat dan plotseling wordt onderbroken door de komst van — den heimelijk verwachten derde.

— Prachtig! Ik tred binnentreed, alsof ik een melkhuis binnentreed, ofschoon het twee uur in den nacht is, en het tweetal, verrukt over de komst van dien man, die niets met het heele geval te maken heeft, onthaalt mij op champagne, oesters en kaviaar, en het gordijn valt over een aandoenlijk tafereeltje van broederschap en hartelijke toegenegenheid!

— Heel aardig Brand — maar toch niet geheel natuurgetrouw, denk ik! zeide Raffles met een lachje. Want de man die binnenkomt en een spaak in het wiel steekt, komt niet met de allerbeste bedoelingen. Zijn spaak is namelijk een revolver!

Brand liet een zacht sissend geluid hooren,

krabde zich eens achter het oor, en toen vroeg hij, langs zijn neus:

— Wat doe ik met die revolver!

— Ze alleen maar gebruiken als dreigement! Er valt natuurlijk niet aan te denken dat je ze werkelijk zoudt mogen gebruiken — tenzij onze vriend Janescu ondeugend wordt. Maar ik geloof dat moed niet direct tot zijn groote karaktereigenschappen behoort. Hij zal je waarschijnlijk aanzien voor een inbreker.

— Daar zal ik in ieder geval buitengewoon veel op lijken! meende Brand droogjes. Wat is het doel van mijn komst dan eigenlijk?

— Je zult mij eenvoudig tijd moeten laten, zijn heele woning nauwkeurig te doorzoeken Brand! Dat is alles! Je kunt met hem kouten over de laatste Derby, je kunt met hem over politiek praten mijnentwege — als je maar zorgt dat hij het mij niet lastig komt maken! Wanneer je het veiliger vindt, hem te binden of op een andere manier onschadelijk te maken, door hem op te sluiten in een groote bergkast — ga gerust je gang! De hoofdzaak is dat ik hem niet te zien krijg, alvorens het te laat is — voor hem, wel te verstaan!

Het gelaat van Brand helderde plotseling op. Het was alsof hij eensklaps den geheelen toeleeg begreep en inzag, wat zijn rol zou moeten zijn.

Maar het werd hem tegelijkertijd duidelijk, dat zijn opdracht niet van gevaar ontbloot was, en zoo wisselden in korten tijd tal van gemoedsaandoeningen af in zijn binnenste, en weerspiegelden zich op zijn levendig gelaat.

Een tijdlang bleef het stil, en de auto rept zich, zachtjes deinend op zijn uitmuntende veeren, door de donkere straten naar het huis van Raffles in de Cromwell Street. Nog eenige minuten, en zij traden, nadat Henderson zijn instructies in ontvangst had genomen, de slaapkamer binnen, waar beiden zich haastig begonnen te vermommen. Dat wil zeggen, Raffles vergenoegde zich eenvoudig met zijn zijden halfmasker, maar Brand deed zijn jong gezicht een duchtige verandering ondergaan, daar het vermeden moest worden, dat Janescu in hem den secretaris van lord Aberdeen zou kunnen herkennen. En evenmin mocht de vrouw in hem zien den vriend van den man, voor wien zij zoo plotseling in liefde was ontbrand, met de snelheid van een bliksemstraal, die in een kruitmagazijn slaat!

Hij wapende zich met zijn kleine browning, deed in een kleine tasch, die gemakkelijk te verbergen was, de noodige werktuigen, welke hij wellicht nodig kon hebben, en toen hij gereed was, stond Raffles reeds op hem te wachten, die zelf een tamelijk groot handvalies

gevuld had met de voorwerpen, die bij zijn ondernemingen onmisbaar konden zijn.

Enkele oogenblikken daarna namen de beide vrienden van elkander afscheid in de donkere, volkomen verlaten straat, die achter den tuin van het huis liep. Raffles zou gebruik maken van de auto door Henderson bestuurd, en Brand zou eenvoudig de hulp inroepen van een taxichauffeur. De afspraak luidde, dat Raffles, indien zijn onderzoek onverhoopt spoedig mocht zijn afgelopen, dadelijk naar het huis van Inez zou komen, teneinde daar Brand te gaan ontheffen van zijn onaangename taak.

Deze echter zou in ieder geval Raffles minstens drie uren den tijd moeten gunnen, om te doen wat er te doen viel, want wellicht moest deze zoeken naar geheime bergplaatsen.

Nog een handdruk en de beide mannen scheidden. Brand zocht onmiddellijk een straat op, waar hij taxi's wist te vinden, en liet zich op ongeveer honderd meters afstand van het huis van Inez weder afzetten.

Het was toen half twee in den nacht. De deftige straat, waarin de schoone spionne haar tehuis had gezocht, was reeds lang in diepe rust verzonken. Met de grootste behoedzaamheid begon Brand de omgeving nauwkeurig op te nemen, en slenterde eerst eens aan de overzijde voorbij, terwijl zijn blikken spiedend rondgingen. Het kwam hem voor, juist toen hij tegenover het groote pension was, dat hij een vijftigtal meters verder een kleine auto zag staan, een tweezitter met den kap op, en met half gedoofde lampen.

Hij vertraagde zijn stappen nog, en bemerkte even later dat hij goed had gezien.

Daar stond een wagen, maar niemand was er hij te zien. Het nummer, dat flauwtjes verlicht werd door de achterlamp zeide hem niets. Het kon zeer goed de auto van Janescu zijn, maar ook evengoed het wagentje van een ander.

Op zijn quivive, en niet heel erg gerust, keerde Brand op zijn schreden terug.

Hij begon te vinden, dat Raffles en hij wel eens wat dieper hadden mogen ingaan op het vraagstuk, hoe men dat huis moest binnegaan, dat daar zoo donker en dreigend als een gevangenis zich verhief, aan beide zijden door huizen ingesloten.

Aanbellen zou natuurlijk krankzinnigheid zijn. Misschien was er een nachtportier, maar zelfs dan kon hij zijn onderneming gerust opgeven, want het schellen zou Janescu gewaarschuwd hebben en hij werd misschien op een verraderlijken messteek onthaald.

Maar toen hij nu nog eens langs het huis liep, zag hij tot zijn niet geringe verbazing dat de voordeur niet gesloten was, maar op

een kier stond. Hij gunde zich niet den tijd, er over na te denken, wat dit kon beduiden, maar maakte onmiddellijk van de geboden gelegenheid gebruik om binnen te gaan, maar ditmaal sloot hij de deur zorgvuldig achter zich, zoo zacht als hij maar kon.

Dit stond vast, het pension hield er geen nachtportier op na. Het was duidelijk dat er slechts lieden woonden, van wie men mocht verwachten, dat zij op een behoorlijke tijd in hunne bedden zouden liggen.

Het was dan ook stikdonker, en Brand moest zich even bezinnen, om zich den weg te herinneren, dien Raffles hem had aangeduid. Want Inez had niet nagelaten, om haren nieuwen vriend nauwkeurig in te lichten betreffende de ligging van haar kamers. Dat was in ieder geval een gunstige omstandigheid, maar het viel lang niet gemakkelijk, die aanwijzingen temidden van een tastbare duisternis op te volgen. Hij wist echter, voorzichtig voor zich uittastend, den voet van de breede trap te bereiken, begon die te bestijgen, bleef op het eerste portaal even staan luisteren, dat zich naar links en rechts uitstreckte, en overging in een breede gang, liep toen verder, en pas op de tweede verdieping waagde hij het, zijn zaklantaren aan te knippen. Alles bleef doodstil. Maar er was in die stilte iets, dat hem verontrustte. Was Inez de Fargas wel wakker? Was Janescu bij haar? Zou hij hen kunnen hooren fluisteren als hij aandachtig luisterde?

Neen, niet het minste gerucht deed zich hooren. Een suizelende stilte scheen het huis te vervullen, van kelder tot zolder. Het was duidelijk dat iedereen sliep. Een oogenblik stond Brand in beraad, wat hij thans moest doen, hij kende de ligging van de kamers en hij besloot, een poging te doen om de kleine eetkamer binnen te gaan. Daar zou zich op dat oogenblik wel niemand bevinden. Hij bond zich zijn masker voor, en draaide heel langzaam, heel voorzichtig den knop om van de gangdeur. Wel een weinig tot zijn verbazing ging die deur heel gemakkelijk open.

En juist toen hij binnen was, klonk er in een van de kamers, waar kon hij niet zeggen, een gesmoorde kreet van een vrouw, en daarop volgde heel duidelijk de waarschuwing, op een toon van doodsangst geslaakt:

— Peter, Peter! Neem je in acht! Hij wil je dooden!

Brand knipte onmiddellijk zijn lamp weer uit en wilde naar zijn browning grijpen, maar het was te laat. Een ander had reeds licht gemaakt, en veel meer dan hij wel wenschte — want de kamer baadde in licht, afstralend van een prachtige, ouderwetsche, kristallen kroon,

die voor electriciteit was ingericht.

En tegenover hem stond Janescu, met opgeheven revolver, en een doodsbleek gelaat, dat echter eensklaps van uitdrukking veranderde, toen hij daar een gemaskerd man tegenover zich zag, sjofel gekleed, met een blauwachtig waas op de kaken, schoenen die met lappen waren omwikkeld, om het geluid te dempen, en een echte inbrekerstasch in zijn linkerhand.

En achter Janescu zag Brand, terwijl de Roemeen hem strak bleef aanzien, de gedaante van Inez de Fargas, krijtwit, maar bekoorlijker dan ooit in haar cremekleurige peignoir, die haar los om de bevende leden hing. Ook zij scheen aan de grootste verbazing ten prooi te zijn. Het bleef zeker wel een volle minuut stil, en toen begreep Brand, dat hij verstandig zou doen, iets te zeggen. Hij bracht er dan ook met een schorre klank in zijn stem uit :

— Nou, ik ben gesnapt, patroon! Laten we er maar geen doekjes om winden! Als ik had kunnen weten dat ik hier verwacht werd.

— Zet die tasch neer, en doe je masker af! beval Janescu, zonder den blik van hem af te wenden, en zijn groote revolver steeds op zijn borst gericht houdend.

En Brand, met woede in het hart moest wel gehoorzamen. Het was ook zijn eigen schuld. Hij was zeer onvoorzichtig geweest en had Raffles nu in een moeilijk parket gebracht, tenzij die woesteling daarginds, die blijkbaar verteerd werd door jaloezie, uit eigen beweging nog eenige uren zou blijven waar hij was, in de hoop, of liever in de verwachting, dat de man nog wel zou verschijnen, die nu plotseling geen Engelsch staatsbeambte meer voor hem was, goed om te bedriegen en te berooven, geschikt om hem ontrouw te maken aan zijn land, maar een gevaarlijke mededinger in den hof van Amor, een man, de eerste, die in het hart van Inez iets had weten wakker te roepen, wat er tot dusverre steeds gesluimerd had. Er viel echter niets aan te doen, hij trok aan het kortste einde en de minste beweging naar zijn revolverzak zou hem misschien het hachje kunnen kosten.

Hij deed dus het verstandigste wat er te doen viel, en zette de tasch weg, waarop hij langzaam het masker afdeed.

Janescu stond vlak voor hem, met opgeheven revolver, en bestudeerde met aandacht het gelaat van den gewaanden inbreker. Zijn lippen bewogen zich, alsof hij binnensmonds iets prevelde en Brand zag wantrouwen in zijn zwarte oogen. Zou hij iets vermoeden, zoo dacht hij. Was zijn vermomming niet voldoende geweest?

Herkende die sluwe vos hem, die verstand moest hebben van vermommingen?

Inez was langzaam naderbij gekomen, met wat kleur op haar wangen nu, en met een moeilijk verholen vreugde in haar prachtige oogen. Het was duidelijk te zien dat de komst van dien inbreker, die zich zoo gemakkelijk liet vangen, haar in het minst geen vrees aanjoeg, en dat zij zich verheugde, dat Peter Jackson niet was gekomen. Maar ook Janescu had die uitdrukking gezien op het gelaat van de vrouw, toen hij voor een ondeelbaar kort oogenblik het gelaat een weinig terzijde wendde, en hij kon het niet onder zich houden, hij zeide in het Spaansch, meenende dat die inbreker hem toch niet zou kunnen verstaan :

— Pas op, Inez! Alles is nog niet gedaan! Er gebeuren hier dingen, die mij niet aangaan! Het gelaat van dien kerel komt mij bekend voor — hij vertoont een sterke gelijkenis met iemand dien ik nog pas vanavond heb gezien, of in ieder geval zeer kort geleden. Hij kan nog komen, je nieuwe vriend — en dan moge de Heer zijn ziel genadig zijn!

Hij had dit alles gezegd alsof het voor den inbreker bestemd was, vreezend voor een plotselinge beweging van den man, en daarom niet wagens, den blik van hem af te wenden. Nu zeide hij weder in het Engelsch :

— Ga daar in dien hoek zitten, maar steek eerst je handen op!

Brand had wel graag anders gedaan, maar dat ging nu eenmaal niet, en hij moest het dus lijdelijk toelaten, dat Janescu hem zijn brownning ontnam, en op een klein buffet legde. Toen begaf Brand zich langzaam, bukkend voor de dwingende macht van de groote revolver naar den hem aangewezen hoek, bij een der ramen. Daar liet hij zich neerzakken, schijnbaar geknakt, maar bereid om van de minste onoplettendheid van zijn tegenstander gebruik te maken, op een stoel. Janescu ging naar de tafel in het midden van het vertrek, waar een telefoontoestel stond. Zou hij telefoneeren?

Van onder zijn kunstmatige, ruige wenkbrouwen keek Brand verschrikt toe, want als men hem hier kwam arresteeren, zou hij een leelijke pijp rooken!

Maar Janescu, die zijn hand reeds naar het toestel had uitgestrekt, scheen zich te bedenken, deed een paar stappen heen en weer, en zeide toen op ruwen toon tot Inez, zich weder van de Spaansche taal bedienend :

— Ga weer in je boudoir! En ik zou je raden, je niet te verroeren, als je geen ongelukken wilt veroorzaken. Vluchten kun je niet, bedenk dat ik den sleutel van de beide gang-

deuren in mijn zak heb! En herhaal dat grapje van zoeven niet, om hem te waarschuwen — het zou je slecht vergaan!

Maar nu trad de vrouw naar voren, en haar oogen fonkelden als die van een wild dier, toen zij zich hoog oprichtte en Janescu toebeet:

— Wat wil je nu eigenlijk? Waarom denk je mij te kunnen bevelen? Ik heb je niet lief, en ik heb je ook nooit liefgehad! Ik kan doen wat ik wil, en ik ben vrij!

— Dat geloof je zelf niet Inez! gromde de man, die doodsbleek was geworden onder de striemende woorden. Jij zou vrij zijn? Je bent in dienst van — degenen die je diensten betalen! Jij hebt je verplicht om alles te doen wat ik je voorschrijf! En daarbij behoorde de verovering van dien kerel, dien Jackson! Je zou hem zijn geheimen ontlokken. Je zou hem dwingen, je kostbare stukken in handen te spelen! Je zou hem paaien met beloften van geld en van je liefde! Het eerste had hij kunnen krijgen.

— En het laatste schenk ik hem vrijwillig! krijgschte de vrouw. Wie kan het mij beletten? Als je het dan weten wilt — ja, ik heb hem lief!

— Noem jij dat liefde? hoonde de man.

— Noem het zoals je wilt! Ja, ik verwachtte hem — en hij zou mij eindeloos geluk kig gemaakt hebben met zijn komst — daar dan! Ik heb nooit geweten wat liefde was — en sedert vier, vijf uren weet ik het! Wat raken mij jouw lastgevers? Wat geef ik om geld? Ik zou hem zijn geheimen ontlokken? Ha ha! Veel liever bracht ik hem van alles op de hoogte — veel liever verried ik hem, wat jullie hier gedaan hebben! Want ik weet heel wat, Boris Janescu, heel wat, waarvan je geen vermoeden hebt! Je laat me dus vrij, en je bemoeit je niet met mijn zaken — anders zal ik me weten te wreken! Als je hem ook maar een haar op het hoofd durft krenken.

Janescu was vreeselijk bleek geworden. Den inbreker voor een oogenblik vergetend, meegesleept door zijn hartstocht greep hij de pols van de vrouw, bracht zijn gelaat vlak bij het hare, en beet haar heesch toe:

— Je zou het niet wagen! Weet wel waar je je dan aan zou blootstellen! Onze lastgevers zijn onverbiddelijk waar het verraad betreft, denk er om. En wat Jackson betreft — ik zal hem met deze eigen handen dooden, als hij mij in den weg durft treden!

De vrouw keek hem slechts hooghartig aan, krulde toen verachtelijk de lippen en zeide, schouderophalend:

— Je laat me lachen! Geloof je dat je tegen

hem bent opgewassen? Je zult hem niets kunnen doen! En laat ik je dat nu ook maar vast zeggen, Janescu — je krijgt mij er niet toe, om hem tot verraad over te halen! Ik heb mij bedacht!

Het gelaat van den Roemeen onderging een vreeselijke verandering. Een oogenblik scheen het, alsof hij zich met opgeheven vuisten op de vrouw wilde werpen. Toen hakkelde hij verwezen een paar onverstaanbare woorden, en grijnslachte onnoozel.

— Je hebt je bedacht? En denk je dat dat maar voldoende is? Ik heb je bevolen om dien man in je netten te lokken, en hem zijn geheimen te ontfutselen — en je zult ook doen wat ik je beval, of het zal je slecht vergaan!

— Ik heb hem lief! was het eenige, wat de vrouw ten antwoord gaf. Iets anders scheen zij niet te weten. Aan iets anders dacht zij niet. Er was iets met haar gebeurd dat zij zelf niet begreep. Maar wat het dan ook was, het wortelde diep binnen in haar, en zij kon onmogelijk meer als een vijand, een verraderes optreden tegen den man, die dit wonder bij haar had weten te bewerkstelligen: eene Inez de Fargas die oprecht van een man hield om hemzelfs wille.

Iets dergelijks moest Janescu op haar gelaat lezen. Hij deed zwijgend een stap achteruit, en een boosaardige trek vertoonde zich op zijn mager gelaat, waarin de oogen fonkelden als van een roofdier. Hij had nu niets meer van den eleganten man van de wereld, die pas lid was geworden van de Windsor Club, en zich zoo goed wist te bewegen in deftige gezelschappen.

Om den inbreker scheen hij zich volstrekt niet meer te bekommeren.

En Brand was er de man niet naar, om daarvan niet onmiddellijk gebruik te maken. Hij was uit zijn hoek opgestaan, en een paar passen naar voren gekomen. Het was daar donker, en dat werd juist zijn ongeluk. Want hij stootte met den voet tegen den poot van een klein tafeltje, op welks blad een bibelot omviel.

Onmiddellijk was Janescu op zijn hoede. Hij draaide zich bliksemsnel om, juist toen Brand zich op hem wilde werpen, om hem zijn revolver te ontrukken. Hij hief het wapen op en schoot. Brand slaakte een gesmoorden kreet, en viel voorover, met het gelaat op den vloer.

Janescu keek even onversehillig op hem neer, en wendde zich tot Inez met de woorden:

— Ik zal om de politie telefoneeren. Ik geloof dat hij zijn bekomst heeft! En wat jou betreft — je zult nader van mij hooren.

Hij wierp haar nog eens een dreigenden blik toe, greep zijn hoed van een stoel, en had hetzelfde oogenblik het vertrek verlaten.

HOOFDSTUK VI.

IN DOODSGEVAAR.

Janescu stormde meer dan hij liep de trap af, zonder er zich veel om te bekommeren of iemand in het huis hem zou hooren. In de vestibule zocht hij naar een telefoon, vond er ook wel een, maar bemerkte dat het toestel onbruikbaar was. Dat moest natuurlijk gedaan zijn door den inbreker, dien hij zooveel had neergeschoten. Hij ging naar buiten waar zich geen levende ziel vertoonde, keek links en rechts, maar zag volstrekt geen politieagent, en bedacht brommend in zichzelf, dat hem ook weinig kon schelen, en dat de kerel maar moest zien, hoe hij met zijn zware wonde het huis uitkwam.

Onder normale omstandigheden zou de gedachtengang van den spion waarschijnlijk heel anders zijn geweest, maar hij was tot in de diepste vezelen van zijn gemoed verontrust door de houding van zijn medeplichtige die nimmer iets meer voor hem had willen zijn, door het plotseling oplaaieren van zijn eigen gevoelens en door die onverwachte, noodlottige liefde van de mooie Spaansche voor dien Brit, bij toeval ontmoet, die misschien niet eens in staat was, tot de geheimen van het departement door de dringen! Alles kookte in hem, alles raasde in zijn hoofd, en hij kon nauwelijks geregeld nadenken. Hij waggelde op zijn tweezitter toe, had eenigen tijd noodig om tot het besef te komen, hoe men een auto in beweging brengt, en toen hij een kwartier later langs een nachtrestaurant reed, hield hij daar stil, belde de politie op, gaf haar kennis van hetgeen er in het huis in de Marylebonestreet gebeurd was, zonder zelf zijn eigen naam te noemen, en dronk zich een roes in.

Hij voelde zich echter ellendig, toen hij de straat weer betrad, vernederd en vervuld van de bitterste wrok, en het mocht een wonder heeten, dat hij op zijn weg huiswaarts niemand aanreed, en geen telefoonpalen trachtte te ontwortelen. Het was een groot geluk, dat het verkeer om half drie in den nacht zelfs in een wereldstad als Londen maar zeer gering is.

Hij stalde zijn wagentje in de garage die dag en nacht open was, op een twintigtal meters voorbij zijn eigen woning, keerde terug, opende de huisdeur, stak de schaarsch verlichte vestibule over en begon niet zonder eenige moeite de trap te beklimmen die met een dikken looper bedekt was, onhoorbaar in zichzelf vloekend,

het menschedom, het gansche heelal verwenshend.

Het huis was doodstil. Maar toen hij op de derde verdieping aankwam, meende hij toch een zeer flauw, bijna onhoorbaar gerucht te hooren, dat een weinig gelek op het krabbelen van een muis aan houtwerk.

Tegen den gangmuur leunend, zijn adem inhoudend, bleef hij een kort oogenblikje toelisteren — en toen zakte eensklaps zijn dronkenschap van hem af alsof het een mantel was dien hij afwierp!

Er viel niet aan te twifelen — hij had dien nacht een gelukkige hand of een ongelukkige, zooals men het noemen wil — ook zijn woning genoot de onderscheiding, door een inbreker te worden bezocht!

Nu is het stellig waar, dat de gemiddelde Londenaar dit maar niet zoo dadelijk zou hebben geweten, of zelfs maar vermoed, maar Janescu was geen gemiddelde Londenaar. Hij had alles in zich van den waren spion — hij was uiterst voorzichtig, hij beschikte over voortreffelijke zintuigen, hij was steeds op zijn hoede en wantrouwend en hij merkte dingen op, die aan ieder ander zouden zijn ontgaan.

In de gang voor zijn woning brandde een zwak electrisch licht, maar het was toch sterk genoeg, om te kunnen zien dat de looper een eindje scheef was getrokken, van de deurkier weg, klaarlijkkelijk om te kunnen waarnemen, of daarbinnen ook licht brandde. Die looper lag steeds pijnlijk nauwkeurig recht, en dat dit nu niet het geval was, wees reeds op iets bijzonders.

Als een tijger sloop hij nog wat naderbij en luisterde.

Zijn woning bestond uit drie vertrekken, met elkander in verbinding staande door tusschendeuren. En Janescu herinnerde zich zeer goed, dat hij, alvorens dien avond te vertrekken, de deur tusschen zijn slaapkamer en zijn werkkamer had opengelaten. Was die nu gesloten, dan was dit een overtuigend bewijs, dat er daar binnen een ongenooide gast was — en misschien wel meer!

En plotseling voelde de spion zich ijskoud worden. Want het viel hem in, dat die inbreker, als hij een handige kerel was, in die werkkamer nog wel eens heel wat meer kon ontdekken dan geld alleen! Zeker, zijn geheimen waren goed

verborgen — maar een geoefend man op dat gebied zou ze wel weten te ontdekken.

En toen rees plotseling de vraag bij hem op, waarom die inbreker juist hier was te land gekomen, op een derde verdieping van een dichtbewoond huis, bij een vreemdeling, die toch zeker nooit met zijn rijkdom te koop had geloopt. Was het wel om het geld te doen? Zou daar misschien politie bezig zijn? Neen, dat laatste was onmogelijk. Zoo handelde de Londensche politie nooit. Als zij vermoedens had, dan drong zij overdag bij u binnen en eischte van u, dat gij Uw sleutels zoudt overgeven. Neen, die daarbinnen was — dat was een echte inbreker! De politie sloop niet om half drie tersluiks Uw huis binnen.

Nu zijn mannen als Janescu zeer wel in staat, hun eigen woning binnen te gaan zonder het minste gerucht te maken en het moet van den Roemeenschen spion verklaard worden dat hij in handigheid volstrekt niets onder deed voor den besten beroepsinbreker!

Natuurlijk had hij des avonds zijn woningdeur afgesloten, maar zijn sleutels werkten volstrekt geruischloos. Het volgende oogenblik stond hij al binnen, en liep dadelijk toe op de deur van de slaapkamer. Hij luisterde een oogenblik. Weer hoorde hij een zwak gekraak, en hij balde woedend de vuisten, en een oogenblik later stond hij al in de duisternis van de slaapkamer en als het gerucht hem nog niet voldoende gewaarschuwd had, dan zou hij het nu weten, dat er binnen ongenooide gasten waren — de tusschendeur was gesloten!

En Janescu begreep dadelijk dat zij van binnen op slot gedaan was ook! Natuurlijk zou die inbreker zich tegen een onverwachte thuiskomst van zijn slachtoffer willen wapenen!

En er kwam een leelijk lachje om de lippen van Janescu. Want er was dan toch een ding, hetwelk die inbreker niet kon weten, en dat was het feit, dat de beide kamers ieder een kast hadden met een gemeenschappelijk tusschenschot — maar dat schot was beweegbaar! En in de kast in de andere kamer hingen eenige kleederen, opgehangen aan haken van datzelfde schot en wie het niet wist kon onmogelijk bevroeden, dat men zoo in de slaapkamer kon treden!

Janescu had zijn revolver weer gegrepen, sloop door de kamer, die maar heel zwakjes verlicht werd door het schijnsel van de straat, dat door het raam naar binnen drong, opende zonder het minste gerucht te maken de kastdeur, trad er binnen, en liet het mechaniek werken, waardoor het schot gemakkelijk geopend kon worden. Het werkte als een deur, en een seconde later was Janescu nog slechts

door de kastdeur van dien geheimzinnigen indringer gescheiden, die daar zoo naarstig aan het werk was, alsof niemand hem kon verrassen, en alsof hij al den tijd van de wereld had om de bezittingen van den bewoner grondig na te zoeken.

De wandkast kon met een sleutel gesloten worden en Janescu meende zich stellig te herinneren, dat hij hem in het slot had rondgedraaid, alvorens heen te gaan.

Dat was een leelijk ding, want het was geen doorgaand slot, zooals bij een gewone kamerdeur, die men aan weerszijden kan openen. Het slot was aan de binnenzijde afgesloten door een ijzeren plaat, omstreeks een handpalm in het vierkant, die met vier schroefjes met ronde koppen aan de vier hoeken op het hout was bevestigd.

Janescu was dus wel genoodzaakt, eerst die plaat los te maken, want met geweld en veel leven zou hij natuurlijk niets bereiken. Het was echter een voordeel dat hij zijn elektrische lantaren kon gebruiken, want het bleek hem aan een duidelijk zichtbare lichtkier onder de deur, dat de man daarbinnen het elektrische licht had ontstoken alsof hij thuis was!

Hij haalde dus een klein etui met fijne instrumentjes te voorschijn, ontstak zijn zaklantarens, en had al tamelijk spoedig de plaat losgemaakt, die het slot van achteren bedekte.

Het sleutelgat werd nu zichtbaar, en ook het uiteinde van den sleutel zelf, een sleutel zonder gat, maar met een zoogenaamde pen.

Janescu greep dat uiteinde tusschen de klauwen van zijn sterke buigtang, en begon heel behoedzaam den sleutel rond te draaien.

Maar plotseling sprong het slot met een klikje open en de spion was nu wel gedwongen om zeer snel te handelen, want de man daarbinnen moest het zeer zeker gehoord hebben.

Hij duwde snel als de gedachte de kastdeur open, en het bleek hem nu dat hij een ondeelbaar oogenblikje vlugger was geweest dan de ander, die blijkbaar op een inval van die zijde niet verdacht was geweest.

Hij stond over de schrijftafel heen gebukt, en knarsetandend bemerkte Janescu, dat er al een heel aardig percentage van zijn geheimen aan den dag was gekomen. Een geheim vakje was leeggehaald, en een deel van den opstand was losgeschroefd van het blad, en zou, als die man daar nog verder had kunnen gaan, binnen weinige minuten nog meerdere dingen hebben doen aanschouwen, die volstrekt geheim hadden moeten blijven.

De man had met een ruk zich omgewend, naar de zijde vanwaar het geluid had geklonken en bracht nu de hand naar zijn zak, maar zooals

reeds gezegd — Janescu was hem heel eventjes voor, duwde hem zijn revolverloop in de ribben, en beval kortaf:

— Steek je handen op! En vlug wat, want ik ben niet in een humeur om praatjes te maken!

Zelfs een minder schrander man dan Raffles zou wel begrepen hebben, dat verzet onder deze omstandigheden de noodlottigste gevolgen moest hebben. Want deze man bevond zich in zijn eigen huis, en had het recht, hem dadelijk neer te schieten. Hoe hij er zoo vroeg kwam, wel een uur vroeger dan Raffles hem verwacht had — dat was een zaak die Brand hem zou moeten ophelderen, tenminste wanneer hij nog ooit een opheldering zou behoeven, want mijnheer Janescu zag er woest uit, en zijn met bloed beloopten oogen voorspelden weinig goeds.

Met een snelle beweging, die bewees dat hij het werkje meer bij de hand had gehad, stak de Roemeen zijn hand in Raffles' broekzak, haalde er de revolver uit, stak ze in zijn eigen zak, en rukte toen het masker van zijn gelaat.

— Dat is vannacht voor de tweede maal, grinnikte hij, en de duivel mag me halen als

Maar hij hield plotseling op, en staarde Raffles aan alsof hij een geestverschijning zag.

Toen hakkelde hij:

— Ben ik gek geworden? Jackson!

Raffles deed vlug een stap naar voren, alleen maar om te zien of de ander op zijn hoede was. Nu, dat was hij, ondanks zijn gemoedstoestand! Want onmiddellijk ging de loop van de revolver de hoogte in en hij beval ruw:

— Jackson of niet — blijf waar je bent, of je hebt den langsten tijd geleefd! Welzoo, welzoo! Nu, dat zijn aardige zaken! Mijnheer Jackson is dus heelemaal geen ambtenaar van een ministerie — of moet ik aannemen, dat hij er het baantje van inbreker bijwijze van tijdverdrijf bij waarneemt?

— Och, iedereen heeft wel van die zwakheden! merkte Raffles met een glimlachje op.

— Houdt op met die dwaasheden! beval Janescu grimmig. Denk je een kind voor te hebben? Wat beteekent dat alles? Kom je hier naar geld zoeken?

— Ook al! Het geld zit al in zijn valies!

— Wat had je hier dan nog meer te doen? Waarom dan mijn schrijftafel te doorzoeken?

Janescu was een paar stappen achteruit geslopen, juist als een panter, die zijn sprong gaat nemen, en zijn zwarte oogen gleden over de papieren, die Raffles reeds in het geheime vak had gevonden. En eensklaps verbleekte hij. Hij had die papieren herkend.

Het moesten de documenten zijn, die betrek-

king hadden op het aanleggen der betonvloeren in een kring om Londen heen. Daarin stonden verschillende adressen vermeld van te koop staande boerderijen en kleine heerenhuizen, er waren ook brieven bij, afkomstig van eigenaars of makelaars in huizen.

En hij keek den ander onderzoekend aan. Had hij de beteekenis van die papieren begrepen? Van dien kleinen platten grond van Londen en haar omgeving?

Wie was die 'man eigenlijk?

Kon hij wel inderdaad een ambtenaar zijn van een ministerie?

Als hij het niet was, waarom dan die rol gespeeld? Had hij Inez en hem in een valstrik willen lokken?

Wist hij wat hij hier zou kunnen vinden?

Er kwam een valsche uitdrukking op zijn gelaat, toen zijn zwarte oogen weer naar het tafelblad gingen, met die beschuldigende papieren er op.

De man was zeer zeker niet van de politieke politie, want die gaat anders te werk.

Hij was dus een man, die voor eigen rekening arbeidde — en des te gevaarlijker was hij!

Hij moest iets hebben ontdekt. Maar wat? Hoeveel wist hij, en hoeveel raadde hij nog slechts?

Raffles op zijn beurt had met aandacht de wisseling gadeslagen van die verschillende gevoelens op het gelaat van den spion.

Hij begreep zeer wel dat zijn toestand hoogst gevaarlijk was. En zijn hart werd samengeknepen bij de gedachte dat er daarginds, op numero 17 in de Marylebonestreet iets ernstigs geschied kon zijn, ten nadeele van den armen Brand — want hoe was het anders mogelijk, dat die vervloekte Roemeen reeds nu hier was? Hadden zijn berekeningen misschien gefaald? Was Janescu daar misschien in het geheel niet geweest? Maar als dat werkelijk niet geschied was, waarom had Brand dan zoolang getreuzeld met hierheen te komen?

En zijn ezelachtigheid, zijn onvergeeflijke domheid, die kastdeur te vergeten? Alsof zijn ervaring hem niet had kunnen leeren, dat een kast ten allen tijde een gevaarlijk voorwerp is geweest! En ook had hij moeten bedenken, dat die Janescu zelf door den aard van zijn beroep even zachtjes kon sluipen als een kat!

De zaken lagen er echter nu eenmaal toe, en hij zou moeten trachten, er het beste van te maken. Maar het was duidelijk, dat de kerel iets begon te vermoeden. En doorzag hij de volle waarheid, begreep hij dat die zoogenaamde Jackson kennis droeg van het bestaan van den betonvloer — dan kon de afloop voor hem niet twijfelachtig zijn — hij zou dit ver-

trek niet levend verlaten ! En men zou Janescu niet eens mogen straffen — want de toestand waarin het vertrek verkeerde, de opengebroken meubelen, het masker, de revolver, de blijkbaar valsche hoedanigheid van den indringer zouden den bewoner van het huis voldoende verontschuldigen. En na den ander te hebben neergeschoten zou Janescu er natuurlijk wel voor zorgen, allereerst de compromitterende papieren op een veiliger plek te brengen.

Zie, hij begon er zelfs reeds mee !

Inderdaad, terwijl hij met de rechterhand de revolver op Raffles' hoofd gevestigd hield begon Janescu met de andere, alle papieren bijeen te rapen, die uit het geheime vak waren gehaald.

Zijn gelaat was strak, zeer bleek, en zijn kin stak wat vooruit, terwijl hij Raffles voortdurend bleef beloeren.

Toen hij de papieren weer in zijn zak had gestoken, begon Janescu langzaam :

— Dit is een zeer vreemde zaak mijnheer... mijnheer Jackson ! U is natuurlijk geen staats-beampte. Van de politie is U blijkbaar ook niet. Die laat haar beambten meestal niet gemaskerd optreden om twee uur in den nacht ! Wilt U me nu eens ronduit zeggen wie en wat U eigenlijk bent ?

— Wel, ik zou een contraspion kunnen zijn, voor eigen rekening optredend ! antwoordde Raffles bedaard. Van zulke lieden moet gij toch wel gehoord hebben, mijnheer Janescu ! De diensten van zulke lieden, die al het risico voor eigen rekening nemen, worden door mijn regeering zeer hoog betaald ! En dat masker — wel, het is toch natuurlijker, dat wij ons niet graag laten herkennen ! En wat den naam Jackson betreft — ik moest mij toch introduceeren !

— Weet de secretaris van Lord Aberdeen dat gij een bedrieger zijt ? vroeg Janescu len Raffles zag het in zijn zwarte oogen weer richten, en begreep dat hij nu duchtig moest oppassen, wilde hij niet het geheele gebouw van zijn raadselachtig bestaan, dat eigenlijk alleen op den naam van Lord Aberdeen was opgetrokken, in puin zien vallen. Hij verwenschte nu zijn nalatigheid, en had er heel wat voor gegeven, als hij het uiterlijk geheel veranderd had. Hij zeide echter zonder eenige aarzeling, het beste wat er te zeggen viel :

— Houdt ge mij voor den gek, mijnheer Janescu ? Denkt gij dat de secretaris van den lord langer dan vijf minuten omgang met mij zou willen hebben als hij dat wist ? Maar een mensch moet toch iets zijn ?

— Ja ja — dat merkt gij daar heel juist op ! zeide Janescu langzaam.

Toen voegde hij eraan toe, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was :

— Het spijt mij, mijnheer Jackson, of wie gij dan moogt zijn, maar gij zult wel inzien dat gij zult moeten sterven ? Gij weet te veel. Gij hebt te veel ontdekt. Gij zoudt het mij zeer lastig kunnen maken. Ik weet niet wat het is — maar ik zoek verband tusschen Uw aanwezigheid hier, en die van een tweeden inbreker — zoo als wij U dan maar zullen noemen voorloopig, in het huis van . . . een dame, die wij beiden het genoeg hebben te kennen !

Nog eenige oogenblikken keken de beide mannen elkaar aan, onbeweeglijk, zonder iets te zeggen, en alsof zij elkanders krachten wilden meten. Raffles zag in de donkere, fonkelende oogen daar tegenover hem, dat hij wel niet op genade zou behoeven te rekenen. Het was duidelijk dat die man zeer goed begreep, dat hij geen gewone inbreker was. Zou hij dan begonnen zijn met naar de geheime bergplaatsen te zoeken ? Daarenboven — Inez had hem lief, en hij bevond zich nu in de macht van dengeen, die haar voor zich had hopen te winnen. Raffles was geen dwaas, al liet hij zich meestal tamelijk minachtend uit over de wispelturigheid van de vrouw in het algemeen, en over het ijdele van alle menschelijke hartstochten, hij had toch heel goed en vrij snel gezien, dat hij meer indruk op Inez gemaakt had, dan nuttig en noodzakelijk moest worden geacht. En hoe noodlottig de gevolgen daarvan waren — om het te weten behoefde hij maar in die twee duistere oogen te zien, waaruit hem haat, naijver en moordlust tegemoet straalde. Wat er in het huis daarginds geschied was, daarvan kon hij zich geen voorstelling vormen, maar de vrouw had zeer waarschijnlijk over hem gesproken, en Janescu bekend, dat zij zijnen mededinger liefhad, den man, dien zij had moeten verraden en tot valsheid verleiden.

De mond van Janescu vertrok tenslotte krampachtig toen hij zei :

— Het doet mij waarlijk leed voor je, mijnheer Jackson — of hoe je naam mag zijn, maar je bent op deze wereld te veel. Er geschieden hier dingen, die me zeer verdacht voorkomen. Als je geloovig bent, zoo bid dan nu voor het heil van je ziel, maar ik geloof dat ik je die moeite maar zal besparen . . .

De revolver ging langzaam de hoogte in, en de Roemeen scheen te willen genieten van de doodsangst van zijn ongewapend, machteloos slachtoffer, maar in dat opzicht kwam hij veel te kort, want Raffles keek hem met een raadselachtig glimlachje aan, hooghartig, met gekruiste armen. Het lachje joeg hem zelfs

vrees aan voor een kort oogenblik en hij begreep het volgende oogenblik waarom. Want plotseling voelde hij zich van achteren aangegrepen door een onweerstaanbare macht, voorloopig onzichtbaar, maar die zich kenbaar maakte als een soort van lawine of banjir, die hem ophief van den grond, zijn armen tegen zijn lichaam perste met een geweld, dat zijn ribben er van kraakten, en hem de revolver ontnam, zooals men een kind van eenige maanden een stukje speelgoed ontnemt.

Toen voelde hij zich in een hoek slingeren, en nu pas bemerkte hij dat het geen aardbeving was, of de inslaande bliksem, maar een zeer groote, breedgeschouderde man, die lachend naar hem keek, en toen op zachten toon iets tot dien ander zeide, die er zoo kalm uitzag, alsof hij die komst al voorzien had, den geheelen tijd!

Nu, dat was nu wel niet zoo, maar Raffles had Henderson dan toch al een paar seconden ontwaard in de opening, van de kastdeur, welke Janescu tot zijn schade en schande den rug had toegewend, maar hij had wel gezorgd, niet door een knipperen van zijn oogen, een zijdeling-schen blik, of een trekking op zijn gelaat die zoo gelukkige komst te verraden, want dan zou Janescu zich misschien bijtijds hebben omgedraaid, en den braven reus hebben kunnen neerschieten.

— Mijnheer Brand daar? vroeg Raffles op

zachten toon.

— In de kamer hiernaast, mylord. Maar toen we zagen dat hij alleen met U was, heb ik zelf maar even opgeknappt! Wat moet er met hem?

— Hij moet onmiddellijk aan de politie overgeleverd worden James, zoodra wij hier klaar zijn. Neem dat alles vlug bijeen, en doe het in dat valies! Ja, vooral die papieren, en dan dit geld, dat ik al in een linnen zak heb gedaan! Mooi zoo! En nu onze man, die je nogal hardhandig behandeld hebt. We zullen hem....

Maar Raffles hield verbaasd op. Hij zag rond. Van Janescu viel in het geheel niets meer te bespeuren!

Raffles snelde naar de plek, waar Henderson Janescu zoo hardhandig had neergekwakt, en het geheim van de plotselinge verdwijning was al heel spoedig en gemakkelijk op te lossen — de kamer was met eikenhout beschoten tot op manshoogte, in dien hoek was uit dat schot een soort van klap gezaagd, niet hooger dan eenige decimeters, en juist breed genoeg om een man door te laten, en Janescu had eenvoudig die klap opgelicht, gebruik makend van een kort oogenblikje van onoplettendheid, en had de plaat gepoetst, langs een achtergang, waartoe die klap toegang gaf. Hij had natuurlijk ingezien dat hij hier aan het kortste einde trok, en er de voorkeur aan gegeven, de partij zonder bloedvergieten gewonnen te geven.

**Wilt U Uw vriend of Uzelfen een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100**

HOOFDSTUK VII.

DE WRAAK VAN JANESCU.

De gebeurtenissen volgden elkander van dat oogenblik zeer snel op.

Raffles, Henderson en Brand, die zoo spoedig mogelijk het huis verlaten hadden, met meeneming van hun buit en de beschuldigende documenten, hoopten, Janescu nog te kunnen achterhalen maar in die verwachting kwamen zij bedrogen uit. De straat was doodstil en zij hoorden zelfs geen voetstappen meer.

Een sjofel heerschapp kwam reeds een uur

later bij Scotland-Yard een pak afgegeven, verzegeld en van touwtjes voorzien, die ieder op hun beurt weer op het papier waren gelakt, en op de enveloppe stond geschreven: „Streng vertrouwelijk. Alleen te openen door den Hoofd-commissaris in tegenwoordigheid van den Minister van Buitenlandsche Zaken of van Oorlog!” Die sjofele man — het was Brand, die de rol zoo goed vervuld had — was alweer verdwenen, nog voor de portier hem een vraag

kon stellen, en men zat met dat pakje wel een weinig verlegen, want om vijf uur in den morgen kan men toch geen excellentie gaan wekken, ook al werd het woordje „Spoed!” wel driemaal op dezelfde enveloppe herhaald. Misschien was het wel daaraan toe te schrijven, en ook aan de omstandigheid dat het pak nogal dik was, en men nooit kon weten wat er zich in bevond, dat mijnheer Janescu een paar kostbare uren extra kreeg om zijn huis te redden.

Pas vrij wat later kwam aan den dag, hoe hij van dat onverhoopte respijt gebruik had gemaakt. Het was ongeveer acht uur, toen hij zich naar het huis in Marylebne street had begeven, en na senora Inez de Fargas had gevraagd. Men antwoordde hem dat zij reeds veel eerder het huis moest hebben verlaten, en dat er een briefje voor hem was achtergebleven. De Roemeensche spion was de trap opgesneld en de woning van Inez binnengegaan, hetgeen al heel gemakkelijk was, want de deuren stonden open. Hij vond er alleen nog maar haar kleeren, en zelfs die niet allemaal, maar haar geld en haar juweelen waren verdwenen.

Maar in het midden van de tafel lag een briefje, dat hem al spoedig opheldering bood. Natuurlijk kwam het pas later in handen van de politie, maar ten einde den gang der gebeurtenissen en het verhaal van het tragische slot niet noodeloos te vertragen geven wij hier den inhoud van dat korte briefje weer:

„Janescu!

Ik ben naar hem toegegaan. Ik hoop dat hij mij zal beschermen. Ik heb hem lief, en ik kan niet anders handelen. Vergeef het mij. Verraden zal ik hem nooit. Ik wil zijn slavin zijn, en ik zal hem voor je waarschuwen! Ik heb niets meer over, want de inbreker, dien je hier bij me hebt achtergelaten heeft je voor den mal gehouden! Je had hem heelemaal niet geraakt, en hij liet zich alleen maar voorover vallen om je op een dwaalspoor te brengen. Je kon de trap nog niet af zijn, of hij was alweer overeind, en had binnen een paar tellen mijn secretaire geopend, en al mijn geld en mijn juweelen geroofd, waarop hij verdween. Tracht me te vergeten, en maak je maar spoedig uit de voeten want ik geloof zeker dat er gevaar voor je dreigt.

Inez.”

Janescu had het papiertje verfrommeld en woedend in zijn zak geduwd, had een dreigend gebaar gemaakt, en was toen pas begonnen

met het nemen der noodige maatregelen om zichzelf buiten de grenzen van dit land te brengen.

En dit lukte hem dan ook. Hij wist niet, dat de omstandigheden met hem waren en hem beschermden.

Want zooals reeds gezegd, de verdachte dikte van het pakje en het zeer vroege uur vertraagden aanmerkelijk de kennisneming van den inhoud daarvan. En toen men daartoe overging was het nog in het politielaboratorium, en met toepassing van allerlei beveiligingsmaatregelen.

Zoo kreeg men dan tenslotte den inhoud te zien — en toen gebeurde er iets, wat Raffles had kunnen voorzien, en dat toch nog onverwacht kwam. Men las zijn briefje dat bij de geheime documenten van den spion was gevoegd, men ging natuurlijk naar het huis van Janescu. Men vond daar de vernielde schrijftafel en het geforceerde brandkastje, men constateerde dat de bewoner niet aanwezig was — maar dat waren nog altijd lang geen aanwijzingen genoeg. De man die de documenten vond en ze aan de politie ter hand stelde, moest dat onder eede komen bevestigen. Een schriftelijke verklaring is nimmer voldoende. Die documenten konden wel heel ergens anders gevonden zijn.

Zoo liet men dan eerst een onderzoek doen op het eiland Sheppey, men vond daar inderdaad den betonvloer onder de schuur, men ontdekte dat Janescu het landhuis onlangs gekocht had, en toen pas mocht de politie overgaan tot een arrestatie maar toen was het reeds te laat! Janescu had het Kanaal voor alle veiligheid tusschen zichzelf en de Engelsche Justitie gebracht.

Maar daarenboven had hij nog iets anders gedaan, dat den man volkomen teekende:

— Uit laffe wraakzucht had hij een briefje geschreven aan Scotland Yard en daarin Inez de Fargas beticht van spionage, en dit met zooveel bewijzen gestaafd, dat men op het Centrale Bureau der recherche wel verplicht was, die gevaarlijke vrouw te gaan zoeken.

Maar dat viel lang niet gemakkelijk! Er deden zich bij dat onderzoek al heel raadselachtige dingen voor. Natuurlijk begaf men zich aanstonds naar haar huis, hoorde daar dat mevrouw denkelijk midden in den nacht was vertrokken, vernam ook iets van het briefje, waarvan men alleen maar de enveloppe vond, en het was reeds negen uur in den morgen toen een beambte van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken, die kennis droeg van het onderzoek, telefonisch aan Scotland Yard mededeelde, dat hij zooeven was opgebeld

door een dame, die haar als Inez de Fargas opgaf, en hem gevraagd had naar het adres van Peter Jackson, die werkzaam moest zijn op het departement! Natuurlijk had de ambtenaar moeten antwoorden, dat er zulk een Peter Jackson in het geheel niet bestond — althans geen, die werkzaam was bij het Ministerie.

De hoofdcommissaris die het bericht opnam, was heel beleefd, maar inwendig vloekte hij, en verwenschte de onhandigheid van dien ambtenaar! De man had de vrouw aan het lijntje moeten houden, hij had haar moeten zeggen dat zij maar eens moest aankomen, dat „mijnheer Jackson” haar gaarne zou verwachten, en dan had men haar in den val laten loopen.

Natuurlijk begreep de hoofdcommissaris wel iets van den samenhang, hij vermoedde dat het Raffles zelf geweest was die dien naam had aangenomen, teneinde de vrouw uit te hooren, maar het fijne wist hij er toch niet van.

Onmiddellijk begon men in geheel Londen een onderzoek in te stellen. Het was elf uur in den ochtend, toen men Inez de Fargas op het terras van het Cecil Hotel aanhield, dat is juist een half uur nadat men met behulp van dynamiet den betonnen vloer op het eiland Sheppey had opgeblazen.

De arrestatie geschiedde met de meeste hoffelijkheid van de zijde van den inspecteur van politie, die in burger gekleed was, en louter door toeval de vrouw herkend had. Zij van haar kant scheen volkomen apatisch te zijn, en dacht zelfs niet aan tegenstand. Zij stond lusteloos op, haalde even de schouders op, wierp een geldstukje neer voor den kelner, en zeide dof:

— Doe met mij wat gij wilt! Ik ben tot Uw dienst. Het kan mij niet meer schelen wat er met mij geschiedt. Janescu zal mij wel verraden hebben?

Natuurlijk gaf de inspecteur geen antwoord, en hij geleidde zwijgend de geduldig volgende vrouw naar de straat, en vervolgens naar een taxi, die hen beide naar Scotland-Yard voerde.

Maar hoe kort dit tooneeltje ook had geduurd, het was gezien en gehoord, er zaten op het beroemde terras heel wat meer menschen, en hoezeer men ook gepoogd had, de zaak geheim te houden — binnen een half uurtje ging het als een loopend vuur door de stad, dat er een spionagezaak gaande was, waarin een zekere Inez de Fargas „door haren minnaar verraden” zooals het reeds in de middagbladen zou luiden, de hoofdrol vervulde.

Inez werd onmiddellijk voor den hoofdcommissaris geleid, die naast zich een ijzeren kistje had, dat zeer streng scheen te worden

bewaakt door twee reusachtige agenten, en dat mocht ook wel, want het bevatte de geheime correspondentie van Janescu.

Inez kreeg een stoel en het verhoor begon.

Het ijzeren kistje werd met den sleutel geopend, de commissaris keek de papieren nogmaals even door, en begon toen, nadat de gewone formaliteiten betreffende naam, leeftijd en geboorteplaats waren vervuld:

— Het zal U wel bekend zijn dat Boris Janescu U heeft aangewezen als spionne in dienst van Duitschland?

— Ik wist het niet — maar ik kon het wel vermoeden! antwoordde de mooie Spaansche onverschillig.

— Kent gij deze papieren? vroeg de commissaris onverwachts, haar de brieven toonend, die in de gele, gezegelde envelop hadden gezeten.

De vrouw scheen even te schrikken, en antwoordde toen even lusteloos:

— Ja zeker, dat zijn de papieren van Janescu! Hoe komt gij er aan? Is hij gearresteerd?

De commissaris beet zich op de lippen. Hij begreep maar al te goed dat men een onherstelbaar verzuim had begaan, en kostbaren tijd had verloren. Hij zeide kortaf:

— Een inbreker, een man die zich verborg achter den naam van Peter Jackson, heeft het geld en al deze stukken bij Janescu gevonden — en door een toeval den betonvloer ontdekt op het eiland Sheppey. Wist gij daarvan?

Inez was doodsbleek geworden op het hooren van den naam. Er kwam een smartelijke uitdrukking in haar oogen, en nauwelijks was zij te verstaan, toen zij mompelde:

— Ja, ik wist alles! Ik ben van alles op de hoogte! Ik beken alles! Ik ben een spionne, en de medeplichtige van Janescu! Het kan mij nu niets meer schelen! Voor mij is alles voorbij! Dan was dus de man.... die mijn juweelen en mijn geld stal.... zijn medeplichtige!

— Hier hebt gij Uw geld en Uw juweelen terug! zeide de commissaris kortaf, en hij veegde met een breed armgebaar een paar linnen zakjes, die een helder tinkelend geluid gaven benevens een portefeuille over het blad van zijn schrijftafel heen naar de vrouw toe, en vervolgde:

— Onze man schijnt zeer verontwaardigd op zijn medeplichtige te zijn geweest, die U deze dingen ontnam! Hier, er was een briefje voor U bij! Het spreekt vanzelf dat wij ons het recht hebben verschaff, kennis van den inhoud te nemen! Ik zal het U voorlezen:

„Senora Inez!

Naar alle waarschijnlijkheid zult gij in den loop van den dag wel gearresteerd worden. Ik richt dus dit schrijven en hetgeen erbij behoort tot de politie. Het spijt mij meer dan ik U zeggen kan, dat mijn vriend zoo indiscreet en onhandig is geweest, U van Uw eigendommen te berooven! Ik ben zoo vrij, ze U hierbij terug te geven — Wat het kleine bedrog betreft, hetwelk Peter Jackson zich met U veroorloofde, vergeef het mij, en bedenk dat ik het deed, om mijn land tegen een vreeselijk gevaar te kunnen behoeden. Laat dit beroep varen en beter U! Vaarwel!

John Raffles.”

Het leek onmogelijk en toch was Inez onder het voorlezen van dit korte briefje nog bleeker geworden. Zij zat met gesloten oogen achterover geleund in haar stoel, en zij moest haar lippen eenige malen bevochtigen voor zij met moeite kon uitbrengen:

— Zoo, was dat het! Ik moet bekennen — alles had ik vermoed, maar dat zeker niet! Ja, dan is alles nu gedaan. Ik begrijp het heel goed. Maak het niet te lang, wat ik U bidden mag! Ik wil alles bekennen. En straf mij maar, sluit mij voor lange jaren op — ik heb het verdiend, en ik verwacht van dit leven toch niets meer.

De hoofdcommissaris was een man met zeer veel ondervinding. Hij begreep aanstonds wat er geschied moest zijn, en keek de ongelukkige vrouw aan met een mengeling van minachting en medelijden.

En toch moest hij het martelend spel van vragen en strikvragen, van sluwe onderzoekingen en plotselinge aanvallen een aanvang doen nemen.

En hij had ditmaal wel een zeer zwakke tegenpartij, die hem al heel weinig moeite veroorzaakte. Zij bevestigde alles. Zij ontkende niets. Zij verstrekke alle inlichtingen die men maar verlangde. Zij noemde de namen van de haar bekende medeplichtigen, zij gaf den sleutel tot het codeschrift, kortom, zij deelde alles mede — natuurlijk voor zoover zij iets wist, want zij was er verre van, in alle geheimen van Janescu te zijn doorgedrongen, die op zijn beurt ook slechts een werktuig was van een hogere macht.

Natuurlijk werd de vrouw vervolgens onmiddellijk weggeleid om in arrest te worden gesteld.

Het scheen haar echter volstrekt niets te

deren en het was alsof zij nauwelijks begreep, wat er met haar geschiedde.

Het was alsof met een enkelen, fellen houw alle draden waren doorgesneden, die haar nog met het leven en al zijn vreugden verbonden. Het was alsof een zware valdeur achter haar was neergesuisd met een dreunenden slag.

Zij wist dat de straffen op spionage in Engeland bijzonder streng zijn en toch liet zij zich met een volstrekte onverschilligheid opsluiten in het cachot van het hoofdbureau van politie.

Nog eenmaal werd zij er dien dag weer uitgehaald, om nadere inlichtingen te verstrekken, een advocaat bezocht haar, dien zij onverschillig te woord stond, en toen brak de avond aan.

Het kon omstreeks elf uur zijn en reeds lang waren de lichten in de cachotten gedoofd, en had zij zich uitgestrekt, bijna geheel gekleed, op de brits, suf van moeheid en smart, toen zij weer de schreden van den cipier hoorde naderen, het rammelen van zijn sleutelbos, en toen den sleutel in het slot van het cachot.

De deur ging open, de man met zijn lantaren, die de glimmende knopen van zijn uniform deed glimmen, kwam een stap naar binnen en beval op gedempten toon:

— Kleedt U dadelijk aan en volgt mij!

— Nu? Zoo laat in den nacht? vroeg de vrouw half slaperig nog en onwillig.

— Doe wat ik U zeg! beval de man ruw.

Zwijgend trok Inez de weinig kleedingstukken aan die zij had afgelegd, en volgde den cipier, die de deur achter zich sloot. Zij gingen door een donkere, smalle gang, en aan het einde daarvan struikelde de vrouw bijna, en zei verschrikt:

— Wat is dat? Wat ligt daar? Mijn hemel — het is een man!

— Een dronkaard die zijn roes uitslaapt! zeide de cipier norsch. Kom nu maar, en wat vlugger!

Hij opende met zijn sleutel de ijzeren deur die naar de binnenplaats voerde tot groote verwondering van Inez die meende, dat zij naar het vertrek van den commissaris zou worden geleid. De cipier echter stak haastig met haar de binnenplaats over na de deur heel zachtjes achter zich te hebben dichtgetrokken, en verdween onder een koetspoort, die na een zijstraat voerde. Ook hier was de deur geopend, ofschoon zij heel zwaar was, met ijzer beslag, en van binnen van zware grendels voorzien, die met sloten op hun plaats werden gehouden. De sleutels schenen overal vlug en geruischloos hun werk te doen.

En nu stond Inez op straat, onder den don-

keren hemel, en zij voelde zich half dragen, half duwen in de richting van een gesloten auto, die wat verder stond. Half versuft zonk zij neer in de kussens en toen klonk plotseling een haar welbekende stem in de ooren, van den cipier, die zijn uniformpet had afgezet en zich van een ringbaardje had ontdaan :

— Ik ben John Raffles, Inez de Fargas. Ik wil het niet dulden dat gij door het verraad van dien schurk zult lijden ! En ik hoop, ik bid vurig, dat gij dit beroep zult prijsgeven ! Als het nog maar geweest was ten bate van Uw eigen land — misschien zou ik U dan met andere oogen aanzien ! Neen, zeg niets ! Bedank mij vooral niet ! Ik doe alleen maar wat mijn gevoel voor recht mij voorschrijft. Zij zouden U zeker tot vijf of zes jaren celstraf veroordeeld hebben, en dat wil ik niet, want ge zijt nog jong ! Deze auto zal U naar een plek aan de kust brengen, waar een motorboot ligt te wachten, die U binnen twee uren naar de overzijde zal brengen — en naar de vrijheid ! En blijf buiten het bereik van dien Janescu, want hij is gevaarlijk ! Hier is het geld, dat ik u liet terugbrengen — en Uw juweelen ! Het viel mij niet eens zoo moeilijk, ze weer in mijn bezit te brengen ! En over dien zoogenaamden dronkaard, den waren cipier, behoeft ge U niet ongerust te maken hij was slechts bedwelmd !

Inez had ademloos toegeluisterd. Zij kon haar geluk nog niet begrijpen. Zij hield haar brandende oogen voortdurend op het gelaat gevestigd van den man, die nu voor haar zijn leven in de waagschaal had gesteld, en plotseling sloeg zij beide armen om zijn hals, kuste hem lang en vurig, en barstte eensklaps uit in een hartverscheurend snikken, terwijl haar lichaam schokte, en daarna slap tegen het zijne aanhing, alsof al die ontroeringen haar volkomen hadden uitgeput.

Maar zij bood geen weerstand meer, zij

trachtte ook Raffles niet te verlokken. Zij had van hem gehoord en zij kende hem. Alleen greep ze slechts nu en dan zijn hand en altijd door hield zij haar blikken op hem gevestigd totdat hij, aan de grens van Londen, op een zeer stille plek, moest uitstappen, om zich van de gevaarlijke uniform te ontdoen.

En hier had het afscheid plaats. Raffles had op eenigen afstand van de auto achter een lagen kerkhofmuur zijn uniform uitgetrokken, die hij over zijn gewone kleeren droeg, en nu trad hij op haar toe, en zeide ernstig, en heel zacht :

— Het ga U goed ! Aanvankelijk had ik U het lot willen doen deelen van Uwen medeplichtige. Maar ik kan het nu niet. En mocht gij ooit in moeilijkheden geraken — laat het alleen maar weten aan den man, die U met de motorboot zal over brengen, aan den ouden Ped Blush, den ouden schipper die U zijn adres zal noemen en gij kunt op mijn hulp rekenen ! Vaarwel !

Hij deed het portier dicht, en voelde nog den druk van haar ijskoude vingers in de zijne en zag nog de wanhopige uitdrukking van haar zwarte oogen, zooals zij hem zwijgend had aangezien, toen de auto reeds ver weg was.

Den heer Boris Janescu verging het al zeer slecht.

Bij het betreden van den Duitschen bodem, waar hij nauwelijks vijf minuten vertoefde, in de gelagkamer van het station te Cleve, kreeg hij woorden met een mijnwerker, die hem zonder veel praatjes overhoop schoot.

Hoe het kwam in een vrij drukke gelagkamer begreep men niet, maar die mijnwerker wist te ontkomen, en hij werd nimmer gegrepen.

De hand van den Duitschen spionnagedienst reikt ver, zeer ver, en straft den verrader streng, zeer streng.

De volgende aflevering bevat:

Het Spookkasteel

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885